

DRUŽINSKI TEDNIK

Leto VIII.

Ljubljana, 1. oktobra 1936

Štev. 39.

Izhaja vsak štirtek. — Uredništvo in uprava v Ljubljani, Tyrševa cesta št. 29/1. Poštni predal št. 346. Račun Poštne hranilnice v Ljubljani št. 15.393. — Rokopisov ne vračamo, nefrankiranih dopisov ne sprejemamo.

Naročnina za četrt leta 20 Din, za pol leta 40 Din, za vse leto 80 Din. 50 frankov, v Ameriki 2 1/2 dolarja. — Naročnino je treba plačati.

Tako ali drugače

Vi vsi ste bržčas srečali v življenju ljudi, ki so se vam zdeli drugačni, ko večina. Ugajali so vam, a vendar niste vedeli kaj vam je na njih všeč in v čem se razlikujejo od drugih, od večine.

Razmišljali ste in premišljali, dokler niste naposled izprevideli, da so vam takšni ljudje vseh zgolj zategadelj — ker vedo kaj hočejo. In še to ste bržčas ugotovili, da so vsi ti ljudje na vodilnih mestih, da so korektni, poštenj in spoštovani; skratka: pravi moške, ljudje na mestu, rojeni voditelji v svojih podjetjih ali v svojem poklicu.

Redki so taki ljudje; le slučajno jih utegnemo srečati na težki poti življenja; tako redki in tako slučajni so ko drago žlahtno kamenje.

Vseka stvar ima dve plati, dobro in slabo, plemenito in nizkотно; v znamenju za enega delavnega človeka najdeš tisoč lenuhov...

Oglejmo si drugega človeka: brez volje tava po svetu, brez veselja je njegovo življenje, brez dela teka okoli sebi, okoli in družini v napoto in v breme. Človek, ki živi iz dneva v dan, brez delovnega in življenjskega načrta, brez lepe misli, brez plodne ideje in še neplodnejšega udejstvovanja.

Primerjajmo zdaj prvega z drugim: človeka, ki ve kaj hoče — s človekom, ki zapravlja in trati čas. Priznati boste morali, da je med njima ogromna razlika. Iz tega sledi, da ni vseeno ali delaš ali ne delaš, ali delaš tako ali drugače, saj tudi ni vseeno, če se vedeš v družbi tako ali drugače.

No, ker smo že pri vedenju, kakopak pri lepem in plemenitem vedenju, naj vam povem, da sem se prav zaradi vedenja domislil primere med delovnim človekom in lenuhom — med: TAKO ali pa DRUGAČE...

Prav te poslednje besede so naslov neke knjige, ki mi je na moč ugajala. Lepo in pametno je zgrajena, imenitno in bogato ilustrirana ta knjiga. Tako ali drugače.

Na levih straneh so bile nazorne slike kako se ta ali ona stvar ne sme, na desnih kako jo je treba pravilno in doslojno opraviti, kako se je treba vesti, na levi spet kaj in kako za božjo voljo ne smeš.

Pogosto sem listal po tej knjigi, pogosto si ogledoval spacke na levih straneh, ki jih le prepogosto vidiš v resničnem življenju — in pogosto sem se zamislil. Tako knjigo bi moral umetnik narisati ne samo zato, da opozori dostojne ljudi kako naj se vedejo in kako ne, temveč tudi zato, da opozori ljudi, kako naj živijo in kako naj ne hodijo po svetu.

Premislite — to mi boste priznali, da bi taka življenjska knjiga bila še zanimivejša in še bolj potrebna od bontona. Pregreški zoper lepo vedenje osmejuje zvečine človeka, ki jih zakrivi, pregreški zoper življenje so pa usodni, strašni in le prepogosto nepopravljivi v škodo onim, ki jih zagreše.

Narišimo si sami v mislih tako življenjsko knjigo: lenuh na levi, na desni marljiv človek; pijanec na levi, zmernež na desni; surovež in pisani oče na levi, na desni blag možak z otrokom na kolenih...

Ljudje so današnji dan otropeli. Vdano si trkajo na prsi in dejo: »Ne gre, ne morem!« Mnogo jih je, ki obkokujejo stare čase, mnogo jih je, ki obupavajo, ki se smilijo samim sebi.

Toda malo jih je, ki so iskali novih poti, a še manj jih je, ki so jih dejansko našli.

Spomnil sem se dečka, ki je iz pomnožni postal genialni ravnatelj! Uganite to zastavico! Preprosta je ujena rešitev. Deček je bil prvi v pisarni in poslednji je odhajal. Ob nedeljah, ko so drugi breali žogo, je prihajal v službo — In tedaj ga je generalni ravnatelj zalotil v pisarni... O, ljudje božji, nikar ne mislite, da je ošel: plačo mu je povišal in povišal ga je. S klina je stopal deček na klin, dokler ni naposled stopil na najvišji klin lestvice — na mesto generalnega ravnatelja.

Toda pustimo generalne ravnatelje! Naše življenje, delavsko in meščansko nam je blizu.

Oglejmo si mater in ženo! Kako skrbno in z ljubeznijo neguje otroke, kako ljubeče in vztrajno skrbi za moža! Čudeže ustvarja iz nič. In druga? Sama beseda »gospodinja« ji je v nadlego! Sicer ste pa sami že premnogokrat v življenju videli primere. Ali mar ne boste priznali, da ni vseeno, če storiš nekaj TAKO ali DRUGAČE? Srečal sem ondan prijatelja, mlade-

Razgled po svetu

Zlati stebri se podirajo

Po večletnem herojskem odporu je moral francoski frank priznati premoč angleških valut — Zmaga belih na španskem

Ljubljana, 30. sept.

Ta teden se kronist pač ne more pritoževati, da mu manjka gradiva; saj so dogodki kar drug drugega podili.

Pač najvažnejši in najusodnejši za politični in gospodarski razvoj sveta je devalvacija ali razvrednotenje francoskega franka. O tem dogodku bi lahko na dolgo in široko pisali, učeno ali manj učeno, ne da bi preprosti bralci kaj prida razumeli ta velezapleteni problem. Morda še najbolje je zadel uvodničar nekega francoskega lista, ko je napisal:

»Sedanji frank se je rodil 25. junija 1928 pod pokroviteljstvom pokojnega Poincaréja. Umrl je ta ponedeljek in parlament se je sestel samo zato, da bo sklepal o njegovi nadaljnji usodi. Učakal je osem let.

»Zakaj je moral tako mlad v smrt?«

»Zaradi svetovne krize.«

Francija, dežela malih varčevalcev in velikih tradicij, kakor je tako dobro nekdo zapisal prav te dni, se je do zadnjega krčevito upirala razvrednotenju svoje valute. Rajši je žrtvovala nič koliko vrlih trgovcev konkurzu, rajši je — čeprav s krvavečim srcem — gledala, kako ji propada še nedavno tako cvetoči tujski promet, rajši je zadrževala svoj izvoz, samo da ostane frank, simbol njene moči in bogastva, čvrst in nedotaknjen. Toda svaka sila do vremena, kakor pravi srbohrvatski pregovor. Tudi franku je napočila devalvacijska ura — da bodo delavci imeli delo, da bo trgovina vzcvetela, da se bodo spet napolnili hoteli na rivieri in v Bretanji. Devalvacija valut je povojna medicina za vse gospodarske bolezni, naj že prida izda ali ne. Upajmo, da francoska operacija ne bo ostala brez trajnega uspeha; tega si moramo želeči tem bolj, ker bo ta operacija

nili predvojni zlati standard, sta Švica in Holandska (zdaj sta tudi oni storili po francoskem zgledu in znižali vrednost svojega denarja).

2. Države, ki so svoje valute po njihovem prvotnem padcu stabilizirale ob normalnem zlatem kritju: Francija, Belgija, Italija, Češkoslovaška in Poljska.

3. Edina država, ki je svoj denar popolnoma razvrednotila, potem ga pa dvignila spet na prvotno višino, čeprav nima skoraj nič kritja zanj: Nemčija.

4. Države, ki so opustile zlati standard in so v večji ali manjši denarstveni krizi ter so zato omejile trgovanja z devizami: vse države, ki niso našete v prvih treh točkah. Semkaj spada tudi Jugoslavija.

Pred odločilno fazo bojev na Španskem

Ali so le zadeli tisti, ki so že v začetku prerokovali zmago revolucionarjem?

Potek dogodkov jim skorajda utegne dati prav. Komaj so bile vladne čete prejšnji teden po dolgem srditem naskakovanju zavzele Alcazar v Toledu, že so jih uporniki s protinapadom vrgli ne samo iz trdnjave, temveč celo iz mesta samega — mesta, ki je bilo ves čas do danes trdno v vladnih rokah. Zdaj postaja napad na Madrid neizpodbitna realnost in njegov padec utegne biti le še vprašanje nekaj dni. In potem...

Ves čas španske revolucije smo skušali svojim bralcem nepristransko orisati vzroke te državljanske vojne in njen razvoj. Nikakor nismo marali gledati dogodkov ne skozi te ne skozi one naočnike. To nam je danes tem lažje, ker se z dozorevanjem dogodkov kažejo čedalje jasnejši obrisi razmer na Španskem.

Desničarji, t. j. monarhisti in ekstremni nacionalisti, so odlično organizirani; v njihovih vrstah tako rekoč ni milicnikov, zato so pa skoraj vsi sposobni mladeniči in moške pod zastavami. Njihove čete sestojijo iz izvežbanih vojakov in legionarjev, poveljujejo jim sposobni častniki in generali.

Že to bi skoraj zadoščalo za zmago proti vladnim četam, se-stoječim večinoma iz prostovoljcev, delavcev, rudarjev in kmetijskih mladeničev. Če še povemo, da uporniki zalagajo z orožjem od zunaj, medtem ko so vladne čete navezane le nase, smo povedali dovolj.

V vladnem taboru vlada pobotost, zmeda in nesoglasje — neizogibna posledica porazov. Morda se bodo milicniki še poslednjič zbrali v obupni obrambi republike — če ne bodo od nekdaj dobili orožja, bo njihov boj vnaprej obsojen v neuspeh.

Ves čas španske državljanske vojne so se posebno Francozi kr-

Bivši abesinski poslanik Volde Mariam je priznal svojo vdanost italijanski vladi na italijanskem poslaništvu v Parizu

»Od leta 1931 je angleški funt padel za 40%, za prav toliko tudi dolar; in 50 držav je sledilo denarnemu zgledu Velike Britanije in Združenih držav.«

V poslednjem odstavku je najboljše pojasnilo in najjedrnejši odgovor na vprašanje: »Zakaj?«

posredno prizadela bolj ali manj vse države, ki so v politično-gospodarskih stikih s Francijo, torej tudi nas.

H koncu še kratek pregled razdelitve sveta z denarstvenih vidikov (po stanju pred devalvacijo franka):

1. Edini dve državi, ki sta ohra-

ga človeka, trgovca. Kljub krizi mu cvete trgovina. Toda možak je sposoben in pošten. Njemu je trgovanje sport, veselje ga. Zmerom se uči, zmerom se ogleduje po zgledih, da bi postal še sposobnejši, da bi še napredoval. Poleg krize, poleg konkurence in poleg vseh zaprek mu vendar cvete trgovina. Ta mož ima voljo, neupogljivo voljo. Povzpel se bo, o da, še višje bo po povzpel, do polnega uspeha!

Pripovedoval mi je marsikaj! Prav tedaj se je bil vrnil iz tujine. Mnogo je videl, marsičesa se je naučil — zase in za svojo stroko kakopak v prvi vrsti! Pogosto odide v tujino; ni mu žal troškov, saj se mu poplačajo. Vrača se sposobnejši, z novimi, plodnimi idejami. Moj prijatelj je sposoben trgovec in sposoben učenec — življenja. Čakajo ga še veliki uspehi; prepričan sem, trdno sem prepričan, da bo uresničil vse svoje želje, vse svoje načrte.

Današnji dan pozna vsak otrok besedo: kriza. Da, kriza je, toda vprašajmo se kje je, zakaj je? Morda zaradi tega, ker je mnogo takih ljudi, kakršen je moj prijatelj? Roko na srce! Zato je prav gotovo ni!

Ta primer nam dokazuje — kakor

na tisoče drugih — (samo okoli sebe se ozrite!), da res ni vseeno, ali delamo

TAKO ali pa DRUGAČE.

Haka

Politika Zveze narodov (»Kladderatsche«, Berlin)

Danes

je začel izhajati naš novi ljubezenski roman

Zakon na poskušnjo

(str. 5 in 6)

Nova rubrika (str. 4)

Zicalo naših dni

V njej lahko sodeluje vsakdo, kdor ima kaj pametnega povedati

Na ženski strani (7)

Kako si sama sešijes plesno obleko

(s krojnimi risbami)

Danes 10 strani

čevito borili za nevtralnost vse Evrope. Dosegli so jo le na papirju. Dobro vedo, da je izid bojev na Španskem velikega pomena tudi za Francijo, se že zdaj najvnetje med vsemi evropskimi državami zavzemajo za sklenitev premirja v bratomorni vojni. Kaže, da tudi to njihovo prizadevanje ne bo obrodilo sadu. Tako bomo doživeli na Španskem bržkone tisto, česar si sme Evropa najmanj želeči: popolno, uničujočo zmago ene stranke, medtem ko bi bila kompromisna likvidacija vojne najmodrejša i za špance same i za Evropo. Zakaj, prav tako kakor bi pomenil triumf levičarskih ekstremistov uničenje premnogih dragocenih vrednot, prav tako si more od popolne zmage uporniških generalov obetati raj na zemlji samo zaslepljen fanatik.

V nekem švicarskem listu smo brali tragičen dvotip: »Kdo neki bo izgubil na Španskem?« vpraša žena svojega moža, čitajočega najnovejša poročila z bojišč.

»Spanci,« odgovori kratko njen mož.

Nemški zunanji minister v. Neurath (v svetlosivi obleki) je pred nekaj dnevi prišel v Budimpešto

Grmenje na Daljnem vzhodu

Po nekaj mesecih navideznega zatíjšja na Kitajskem se je te dni začelo spet bliskati. Japonci so se bili očitno že dovolj ustalili v Mandžuriji in v drugih Kitajcem ugrabljenih pokrajinah ter bi se radi založili z novim griljajem kitajske zemlje.

Ondaj je bilo namreč prišlo do novih »incidentov« med Kitajci in Japonci; tako vsaj trde v Tokiu. In Japonci so kajpada »priložnost« takoj porabili, da po preizkušenem receptu zagrmne na razbojniške Kitajce z ostro diplomatsko noto. Ker jim Kitajci seveda ne bodo dali »zadoščenja«, si ga bodo šle japonske čete z vso moralno in materialno pravico same iskati...

Takšna je ta pesem o Kitajcih in Japoncih. Zmerom ista. Pesem o krvoločnem jagnjetu, ki je nedolžnemu volku kalilo vodo...

Italijani v Abesiniji

so začeli z vso vneto kolonizirati deželo. Gradijo ceste in železnice, postavljajo šole in druga javna poslopja — obenem se pa pripravljajo na vojaško zasedbo še tistega — zahodnega — dela Abesinije, kjer vlada še zmerom negušev zastopnik.

Selasijev poslanik v Parizu Volde Mariam je obupal nad svobodo svoje domovine. Isti dan ko je neguš slavil s priznanjem svojih delegatov v Zenevi sicer v praksi nedolžno, zato pa vsaj načelno pomembno zmago, mu je njegov pariški zastopnik obrnil hrbet...

Observer

Angleškega Prelesnika slava in zaton

Še s 83 leti ponareja denar!

James Wilson, kralj ponarejevalcev, vnovič pod ključem

Mož, ki je morala zaradi njega angleška narodna banka vzeti stare bankovce iz prometa in jih nadomestiti z novimi

Tragika izpričenega genija

(n.) London, sept.

Visok, star gospod z lahno upognjenim hrbtom, brezhibno oblečen in gosposkega nastopa, je zavil v čakalnici podzemeljske postaje v Piccadilly-Circusu k avtomatu za menjavo kovancev v niklajst drobiž.

Malomarno je spustil v špranjo velik srebrnjak, počakal na peščico pennyjev in šilingov, jih mirno vtaknil v žep in krenil proti izhodu.

Prav takrat mu je šepnil na uho tih glas:

»Izvolite za menoj, sir. Policija.«

Gospod se je obrnil in krenil za neznanecem, ne da bi se bila zganila le črta na njegovem obrazu.

Taksi ju je odpeljal na bližnjo policijsko stražnico: ves čas nista sopotnika spregovorila niti besedice.

Na policijski so v tolikanj brezhibnem in gosposkem starem gospodu spoznali Jamesa Wilsona, starega 83 let, stanujočega v St. John's Woodu, neznanega poklica.

Obtožili so ga, da ponareja kovance in jih nato menjava v drobižnih avtomatih.

Ondaj je prišel pred sodnika. Obsojili so ga zelo milo, že zaradi njegove visoke starosti: dobil je samo tri leta.

Toda mar niso ta tri leta za starčka tri in osemdesetih let toliko ko smrtina obsodba?

»Če se mi ne bi smilila vaša starost, mu je dejal sodnik, »bi sedeli do konca svojih dni; tako strašen zgled ste svoji bližnji.«

Obsojenec je sklonil glavo in toliko da ga je sodnik edini slišal, tako tiho je zamrmral: »Hvala...«

Drobne, umetniške Wilsonove roke so se stezke odrgale od pregrade, ki deli obtoženca od ostalega sveta, in obsojenec je z drsajočim starčevskim korakom odšel iz sodne dvorane. Tako snažen in dostojanstven je bil v svoji črni salonski suknji, da se je premočnim med obitinstvom zasmilil v srce.

In vendar...

Čudno je vodila usoda tega moža. Zdi se, kakor da bi bilo življenje sa.no napisalo roman, v katerem se neprestano menjajo srečni in težki dnevi, prizorišče in statisti — le on edini, James Wilson, ostane vedno enak: skrivnostni, genialni, zaradi svoje sle po vsem velikem vedno omahujoč po temnih potih življenja.

Po očetu, bogatem avstralskem farmarju, je podedoval veliko premoženje, a njegova strast za konjske dirke, kjer je stavil na svoje ljubljene nezastisljane denarje, ga je spravila ob vse. Ostal je sam s svojo ljubljeno ženo in z dvema otrokoma. Poslal je družino v varen kraj, sam je pa začel živeti novo vohunsko življenje.

Usoda je tega moža pripeljala na krivo pot. Po svojem denarnem polo-

mu se je spomnil, da zna imenitno risati, in tako ga je obšla misel, da bi ponarejal denar.

Najprej je poskusil srečo v Ameriki, toda kaj kmalu so ga odkrili in zaprli. Po prestani kazni se je odpeljal v Evropo, da bi tu poskusil svojo srečo. Dolgo mu niso prišli do živega; šele ko so najboljši detektivski Scotland-Yarda vzeli stvar v roke, so ga zasačili. To je bilo leta 1912. Sodišče ga je obsodilo na 10 let ječe.

A tudi v ječi genialni risar ni odložil čopiča. Pod pretvezo, da bi rad nekoliko slikal, je kar s prosto rokó, brez ravnala in šestila, ponarejal bankovce; tako dobro jih je ponarejal, da so še strokovnjaki komaj spoznali ponaredbó. Celih osem let je trajalo, preden ga je policija izsledila in so ga vnovič zašili.

Ko je odsedel tudi to kazen, je z nekim pajdašem »odprle pravcato

tovarno za izdelovanje bankovcev; veste, kje? Nasproti policijski stražnici v streathamskem okraju...

Denar, ki ga je Wilson takrat »izdeloval« bil tako dobro ponarejen, da je morala angleška narodna banka vzeti takratne bankovce iz prometa in jih nadomestiti z docela drugačno zunanostjo.

PIJANČEV ZATON

Takrat je začel James Wilson, že od nekdaj velik ljubitelj alkohola, na debelo pijančevati. In to ga je tudi pokopalo: iz genialnega ponarejevalca velikega sloga je postal navaden hotel-ski tat. Od tistih dob je skoraj več presedel za zamreženim oknom kakor doma. Padal je od obsodbe do obsodbe; poslednjič so ga zašili l. 1932 — spet zaradi ponarejevanja denarja...

Drugače je bil pa Wilson dober, radodaren mož in vsi, ki so ga poznali, so ga radi imeli: od njegove hišne gospodinje pa do cestnih otročarjev. Le-ti so ga klicali »stari očak«;

Pod mikroskopom

se razločno vidi, ali je žitna kava samo prazna ali je tudi slajena in kako je slajena. Če pa skuhaš Kneippovo sladno kavo, pa boste takoj tudi brez mikroskopa spoznali, da je ona predelana v slad, kakor je treba, in dobro karamelizirana. — Zato je tudi tako tečna in dobra. — Praženo sladno jedro dela to!

Kneippova

daje moč!

njim se je še posebno zapisal v srce, saj jih je pri slednji priložnosti obdaroval s srebrniki — s pravimi, ne ponarejenimi!

James Wilson ve, da bo njegova sedanja obsodba poslednja. S 83 leti je 3letni zapor obsodba na smrt. Wilson je to čutil, ko je oddrsal sključen izpred sodišča...

Toda stari mož ne toži. Dvoje mu drži glavo pokonci: zadoščenje, da nihče ni mogel dognati skrivnosti, kako je utegnil v ječi ponarejati denar, in zavest, da sta njegova otroka preskrbljena. Ko ga je bil sodnik vprašal po njima, je vzravnal svojo utrujeno glavo in s trdnim glasom odgovoril:

»Moja sinova sta srečna. Ustvarila sta si svoj dom. Toda izvedeti ne smeta, kdo jima je oče, zato tudi ne povem, kje živita. To skrivnost bom vzela s seboj v grob...«

E. S.

Dvajsetletnica... pri šestdesetih letih!

(n.) Moskva, sept. — Nekaj mesecev je tega, ko je v Usurijsku v Sibiriji umrla neka Ana Černovičeva.

Kljub temu da je bila že preko šestdesetih, je ohranila do zadnjega diha v dobesednem pomenu mladostno svežost in lepoto. Njena polt je bila ravno tako gladka in sveža kakor v njenih zgodnjih deklinskih letih.

Ko je bila »stara« štirideset let, jo je zasnil bogat kmet; obrnil se je do njenih staršev, misleč, da je še mladoletna.

Pri petdesetih se je poročila s trgovcem, starim 22 let; mladenič je mislil, da je njegovi izvoljenki šele 16 ali 18 let.

Ko je umrla, ni bila videti starejša od 20 let. Njena koža ni bila prav nič nagubana, pa tudi njene oči, zobje in lasje so bili lepi in zdravi kakor pri mladem dekletu.

Za to čudo se zdaj zanimajo znanstveniki vsi vprek; moskovski medicinski inštitut je celo izposloval, da bodo njeno truplo izkopali in ga znanstveno preiskali.

Vohuni

(n.) Newyork, sept. — V Ameriki so aretirali nekega vohuna. Pri njem so našli fotografski apa-

rat, Veste, kam ga je bil skril? V okovje svojih očaj.

En sam gib je zadoščal: gib, ki si je z njim nataknil naočnike, je sprožil vzvodič, ki je odprl zaklopko — in že je bil posnetek narejen.

Slike tega aparata so bile tako dobre, da so ohranile ostrost tudi pri precejšnji povečavi.

Bogato plačilo darovalcu krvi

(n.) Budimpešta, sept. — Ameriški tovarnar William Röcker se je na avtomobilski vožnji po Budimpešti nevarno pobil. Smrti so ga obvarovali le s prenosom krvi.

Bogataš je ozdravel in se vrnil domov. In glej: ni pozabil svojega rešitelja, darovalca krvi. Poslal mu je 1000 dolarjev z obljubo, da mu bo dal še 4000 dolarjev; vrhu tega ga je povabil v Ameriko.

Srečni darovalec je 24letni Vasilij Tabakovič, sin nekdanjega častnika carjeve garde.

Recept, kako najdeš dobrega moža

(n.) Pariz, sept. — V nekem časopisu beremo recept, kako najdeš dobrega moža. Naj se z njim okristijo še cenjene brale naše lista — kakopak samo tiste, ki se niso oddane.

Recept je čisto preprost: imeti je treba le pravo razmerje določenih odlik. Hudomušni dopisnik je natančen; našteva jih kar v odstotkih. Pogledajte, kaj vse morate imeti:

Takta, dobre volje	5%
Prizanesljivosti, veselosti	5%
Dobrosrčnosti	10%
Reda in domačnosti	10%
v gospodinjstvu	10%
Dobre kuhe	20%
Nežnosti in ljubezni	50%
	100%

Dopisniku se je zdel recept nezmojljiv. Toda hudobni urednik mu je dodal še »soli«:

Če hoče imeti dobrega moža, je napisal, si izberi takšnega, ki bo imel vedno polno možnjo denarja, da bo lahko ustregel vsem tvojim željam; prvi in največji pogoj je pa, da bo njegova bodoča tašča tiha, skromna in potrpežljiva.

Križa upada?

Blagostanje se vrača...
...v Združene države

(n.) Newyork, sept.

V Združenih državah ima vsaka tretja družina avtomobil in radijski aparat. Vsak drugi Američan je zavarovan za življenje, vsak tretji ima vlogo v banki, vsak peti ima vrednostne papirje in vsak osmi ima v hiši telefon. Te številke pač dovolj nazorno povedo, da je življenjski standard v Združenih državah višji kakor v katerikoli drugi državi sveta.

A tudi druga znamenjaboljšanja gospodarskih razmer niso nič manj zgovorna: dohodki železniških družb so se letos v primeri z l. 1935. podvojili; jekla so pridobila toliko kakor že šest let ne; poraba cigaret je rekordna; naložbe v bankah rasejo od dne do dne; industrije dele svojim delničarjem masne dividende in zlato se vrača v federalne banke.

Tako ni čudo, da prerokuje trgovinsko ministrstvo, da bo letos narodno premoženje zrastle za celih 7 milijard dolarjev (300 milijard din) na 60 milijard dolarjev! Kajpada vplivajo take razveseljive številke zelo ugodno na razvoj trgovine.

V letih krize je bil ameriški narodni proračun hudo na tleh; izdali so Američani katero leto kar za 9 do 12 milijard dolarjev več kakor so zaslužili. Še lanski do-

hodki (53 milijard) niso zadoščali za kritje izdatkov, zato si bodo pa Američani letos s približno 60 milijard zaslužka lahko privoščili malo več avtomobilov kakor lani, več radia in telefona, več zavarovalnih polic in krzna itd. — in še si bodo lahko kaj deli na stran.

Povprečno torej dohodeki ameriške družine od leta do leta naraščajo.

Trgovinsko ministrstvo je izračunalo, da je letos ljudsko blago-

Filatelija

* Svica. 1. oktobra izidejo tri nove znamke, namenjene pokritju izdatkov za tkzv. obrambno posojilo. Na vseh treh je upodobljen švicarski planinec po sliki Ferd. Hodlerja, zgoraj je pa napis »Pro patria« (Za domovino). Znamka za 10 ct (prodajna cena 15 ct) je vijoličasta, za 20 ct (30 ct) rdeča, za 30 ct (40 ct) pa modra. V prometu bodo do 31. maja 1937, pošta jih bo pa prodajala samo do 30. novembra t. l.

* Brazilija je za 100letnico dne 11. julija 1836 rojenega skladatelja Carlosa Gomesa izdala 4 znamke. — Za pravniški kongres v Rio de Janeiro je izšla spominska znamka za 300 reisov.

* Belgija je izdala 3 znamke s sliko kralja Leopolda, po 70 ct, 1 fr. in 150 fr.

* Romunija. Za skavtski kongres v Prasovt je romunska pošta uprava izdala tri spominske znamke, po 1 + 1 lej (modro), 3 + 3 leje (sivo) in 6 + 6 leje (škrlatnordečo).

* Belgijski Kongo je dobil znamke v spomin na tragično smrt kraljice Astride. Znamke kažejo mlado kraljico v tropski obleki, obdano s petimi domačinskimi otroki. Izšle so tri vrednote: 1'25 fr + 5 ct (sepia), 1'50 fr + 10 ct (karmín) in 2'50 fr + 25 ct (modra).

* Poljaki so za Gordon-Bennettovo balonsko tekmovanje, ki se je začelo 30. avgusta t. l. v Varšavi, pretiskali redne frankovne znamke z »Gordon-Bennett 30. VIII. 1936«.

stanje doseglo približno 75% (lani samo 68%) tistega, kar je bilo leta 1929., t. j. tik pred nastopom krize; to velja povprečno za 1 prebivalca. Pri delavcih se je ta številka povzpela celo že na 90% (lani 82%). Povprečno zasluži danes ameriški delavec 1.320 dolarjev (60.000 din) na leto.

Zaradi tolikanj vidnega navedenja gospodarske stiske so se že jeli oglašati nasprotniki Rooseveltove politike in zahtevati, da se podpore za nezaposleno delavstvo znižajo. V isti sapi pa ti ljudje trde, da je to zboljšanje le umetno, bolj na zunaj kakor v jedru. Toda vzlic temu črpa ameriška trgovina in industrija iz navedenih številk novo upanje v oživiljenih tako dolgo ohromelega narodnega gospodarstva — dokaz, da čisto iz trte izvite le niso.

Družinski proračun

	Hrana	Stanovanje	Obleka	Kurjava in Razno razsvetljava
USA	32 3/4 %	17 6/8 %	11 7/8 %	5 7/8 %
Evropa	43 %	14 %	13 %	5 %

Torej izdajo Američani manj za nujne življenjske potrebnosti kakor za razne nepotrebnosti.

	Na koliko ljudi pride	USA	Francija	Vel. Britanija	Italija	Poljska
povprečno 1 avto	5	22	23	109	1.284	
	Na koliko ljudi pride	USA	Danska	Vel. Britanija	Rusija	Bolg.
povprečno 1 radio	5	6	7	90	354	
	Na koliko ljudi pride	USA	Danska	Vel. Britanija	Francija	Rusija
povprečno 1 telefon	8	10	20	33	200	

Koliko vode porabi povprečno 1 oseba na dan (v galonah*):

	Newyork	Pariz	London	Berlin	Amsterdam
	142	47	43	38	30

* 1 galona je 4 1/4 litra.

(»Literary Digest«, Newyork)

Vsokdanji prizori iz sodobne Španije. Matere in žene objekteje smrt svojih sinov in rednikov

ZRCALO naših dni

V tej rubriki lahko sedeluje
vsakdo, kdor
ima kaj pametnega povedati

Na občinske stroške

V Ljubljani imamo več kinov, tudi kino-gledališča jim pravijo po novem pravopisu. Med njimi so trije taki, da bi se tudi večja mesta lahko z njimi postavila: Union, Matice in Sloga. Vsa čast jim! Do nedavnega vsaj smo jim peli hozoano vsi vprek: živila konkurenca! Zakaj vsi ti vodilni ljubljanski kine, ali vsaj prva dva od njih, so tekmovali med seboj, kdo bo bolj ustregel občinstvu. Zdaj je teh lepih časov konec. Vodilni kine so namreč baje ustanovili med seboj kartel, filme si bodo nabavljali sporazumno, reklamo bodo delali sporazumno in celo izkupiček si bodo sporazumno delili.

Stvar ima prav gotovo dobre strani, za podjetnike vsaj, za nas občinstvo pa ne. Preveč smo vajeni kinematografskega koncena iz polpreteklega časa in njegovih blagoslovov. Pametno je, da so se podjetniki združili proti zagrebškim izposojevalnicam, ker so jim diktirale neumljive cene — bojimo se le, da bo na koncu koncev račun za ta sporazum plačalo občinstvo.

Bolgarski brat

Pred tremi, štirimi dnevi je prišel v ljubljanske kavarnne mlad, čedno oblečen gospod, razdelil po mizah razglednice s svojo sliko in spremnim besedilom, spravil v žep drobiž, ki so mu ga dala dobra srca za njegovo razglednico, in šel. Besedilo poleg slike je bilo v srbohrvaščini in je oznanjalo, da je zbiralec milih darov ime V. Velikov, da je »Bugarin« (to je danes moderno!) in da je sicer »bez finansijskih sredstev«, pa je vendar »turista« in je »spropustoval srednjo i zapadno Evropo«, a »momentalno se nahaja na putu za Orient«.

Človek mora biti res precej nesramen, če zapiše, da je brez denarja, pa prosi, da mu dobre duše finanširajo njegovo popotovanje po svetu. A kaj hočemo! Ta »turistična« moda nam je po vojni prišla s severa, iz nemškega rajha, in mi skromni in ponižni Slovenci smo bili vsi srečni, če smo se lahko odkrili zvenečega kovanca in v zameno spravili sliko takega potujočega nemškega pustolovca. Nemcem so se zdaj pridružili, kaže, še Bolgari. Tolaži nas za zdaj samo to, da nam je »bolgarski brat«, ki nas je te dni počastil s svojim »turističnim« obiskom, brat samo po imenu, ne tudi po krvi: že od daleč ga namreč njegov obraz izdaja za čistokrvnega potomca ljudstva, ki je bežalo čez Rdeče morje. Da se zadovoljimo s to skromno tolažbo, je morda tudi zrcalo naših dni...

Tirolska moda v Ljubljani

Naša brhka dekleta in zale gospe hudo obrajtajo vse, kar je tuje. Na temu smo se že privadili in ni da bi se na take reči obregovali. Pariz je Pariz in njegova moda je za naš ženski svet nedotakljiva — četudi pripadja za njo šele čez leto dni. Toda da bi bilo res prav vse, kar si izmisli pariški krojač, tudi za naše ženstvo — ne, to pa ne bo držalo! Tirolska moda že ne, hvala lepa zanj! Saj smo tudi mi Slovenci gorjanci in hribovci, a Tirolce se vendarle ne gremo! Ne da bi hoteli to vro alpsko ljudstvo žaliti, Bog ne daj! Le to je, da je v našem ljudstvu predobro znan izrek o pameti, ki pride s štiridesetimi letom; in drugič, tudi beseda »tirolac« sama med nami ne velja baš za poklon. Ali vam ta dva argumenta ne zadoščata, cenjene dame? Ne glede na to, da se vam to tirolsko hribovstvo res, prav res ne poda.

Izpolnjevanka

Počrni z mehkim svinčnikom vsa polja, ki so na sliki označena s piko, in ugani, kaj slika predstavlja!

Tobyjev veliki uspeh

NAPISAL HANS HORST BRACHVOGEL

Drzno je drevil Toby na motornem kolesu po newyorških cestah, dokler ni končno dosegel svoj cilj, založništvo »Atlantic-Telegraph«. Skočil je iz voza, ga priskočil ob robnik, planil mimo vratarja in se zagnal v eno od čakajočih dvigal. »V uredništvo!« je bevsnil nad boyem, in že je brzelo dvigalo v 22. nadstropje. Toby je planil ven, naravnost v ena izmed vrat. Urednik, ki je kraljeval notri, je brez naglice dvignil glavo iznad papirjev.

»Velikanska stvar!«, je vzkliknil Toby hripaje in položil štiri fotografske plošče na mizo. »Za opoldansko izdajo.«

»Hm?« je zabrundal urednik brez posebnega zanimanja.

»Napad na bančni transport na Jersey-City«, je ponosno povedal Toby.

...Dalje ni govoril, zakaj tisti trenutek je planil v sobo širokopleč velikan zariplega obraza...

»Štirje mrtvi, dva nevarno ranjena, napadaleci so imeli oklopni avto, toda napad je vendarle spodletel.«

Urednik je Tobyja sočutno pogledal. »Koliko je neki ura, mladi mož?« je vprašal.

»Kaj?« je osupnil Toby in pokazal na stensko uro: »Deset.«

»Natančneje: pol minute manjka do deseti!«, je rekel urednik. »Deset bo šele, ko se odpro ona vrata in prinese tiskarski vajenec drugo jutrnjo izdajo.«

Vrata so se odprla, fantič je vrgel snop časnikov na mizo in vrata spet zaprl za seboj. Urednik je vzel enega od listov in ga dal Tobyju. Tisk je bil še vlažen. Pokazal je na prvo stran.

»Prosimo!« je rekel. »Čestni napad na Jersey-City. Štiri slike: ena kaže mrliča, druga oklopni voz, tretja hudo delce in četrti spremstvo transporta.« Nasmehnil se je pobitemu Tobyju in mu vrnil njegove plošče. »Vidite,« je nadaljeval, »že teden dni mi prinašate dan za dnem »senzacije« in vsakokrat vam moram pokazati, da so vaše »senzacije« že kar klasične, tako stare so. Poslušajte me vendar že in izbijte si iz glave željo, da bi postali fotoreporter; postanite če hočete...«

Dalje ni govoril, zakaj tisti trenutek je planil v sobo širokopleč velikan zariplega obraza. Izdajatelj lista sam.

»Trčenje vlakov v Bronxu«, je zatulil nad urednikom. »Pošljite tja najspodobnejšega moža. Mogoče se nam posreči, da dobimo kaj že v opoldansko izdajo.«

Urednik je prestrašeno poskočil. »Alan je v Flatbushu. Slika klavirski vztrajnostni rekord. Perkins je šel v pristanišče k sprejemu »Bremna«, ostala dva ste večerj sami poslali v Kalifornijo, da napravita cel kup slik.«

Izdajatelj obraz je že temno rdeč. Oči mu stopajo iz jamic. »Gromska strela!« je zaklel. »Ves dan se predkladajo fantini tod naokrog, če jih pa potrebuješ, ni nikogar. Telefonirajte! Dobodite koga! Če poročila opoldne ne bo v listu, je vašega uredniškovanja konec. Konec! Razumeli, gospod?«

Urednik je planil k telefonu. Malega Tobyja je bil že zdavnaj pozabil. Ta je bil pa že spodaj in že je sedel na svojem motorju. Odgrmel je.

»Moja velika prilika!«, je zamrmral Toby in pogledal na uro. Do pol dvanajstih se mora vrniti. O pol dvanajstih lomljenja konec. Potem začne svoje delo rotacijski stroji in ob dvanajstih so že prvi raznašalni avtomobili na cesti.

Toby je vozil ko vrag. Prefeto, prekleto, kako daleč je ta Bronx, in koliko prometnikov in koliko križišč! Resk, za las je šlo ob avtobusu, no vendar, zdaj je že bolje. Odvrli je popolnoma; grmé in ropotaje je motor vrglo naprej. Koliko je ura? Tri četrti na enajst. Zdaj pa še zavora. Tri sto

vragov, ali bodo še legitimacije pregledovali?

Stražnik mu je zastavil pot. »Ne utegnem!« se je besno zadržal Toby in se vzviropil med redarji.

Lepa reč, je pomislil, ko je zagledal zagodene vozove in sanitetske kolone ter reševalce. Toda potem ni več utegnil razmišljati. Napravil je sliko — novo ploščo — spet sliko — kadeče se ruševine — na smrt ranjeni na nosilih — reševalci pri delu — gotovo — koliko je neki ura? Enajst.

Neznana roka se je težko spustila Tobyju na ramo. »Časnikarsko legitimacijo prosim!« je rekel leden glas.

Toby se je iztrgal, in v tek. Tekel je, kar so mu noge dale. Za njim je zabrligala policijska piščalka. Zdaj je pri motornem kolesu. Pritisnil je in pognal. Zaprasketalo je, enkrat, dvakrat — potem je motor zaspal. Benčin je bil počel.

S kraja nesreče je priteklo nekaj stražnikov. Čisto v njegovi bližini je stal velik avto. Ne da bi dolgo pomišljal, je skočil vanj in kar takoj po-

rat? Polegnil ga je iz žepa, ga nameril in napravil več posnetkov svojih zasledovalcev. Ta ali oni bo gotovo uporaben.

Pri tem je bil pa moral zmanjšati hitrost in prišli so mu opazno bliže. In zdaj Broadway. Najprej so mu prometniki delali prosto pot — enega je Toby ovekovečil, prav ko je z obema rokama ustavljal avtomobile in potem strumno pozdravil predsednikov voz — toda potem... je bilo vsega konec. Motorji so bili že čisto blizu. Povsod policija — kako tudi ne, če si si prilastil vprav voz policijskega predsednika! Pred njim avtobus, levo podzemlje, desno sami avtomobili. Toby je zavrl, da se je voz zavrtel skoraj okoli svoje osi. Skočil je ven, tek med vrstami avtomobilov, planil v prvi taksi, zasedeno, odskočil, tek dalje, nov taksi, prost.

»Vozite!« je zagrmel nad soferjem. »Vozite k »Atlantic-Telegraphu!« Plačam policijske globe vsega sveta!«

Pogledal je nazaj. Ali so ga zgrešili? Tam kjer je bil pustil Studebaker, je mrgolelo ljudi. Še dva posnetka. Koliko je ura? 11 in 24 minut. Še šest minut.

»Vozite hitreje!« je zahlipal. Bil je že čisto hripav. Ko se je spet obrnil, se je bolešno nasmehnil. Ne, niso ga bili izgubili. Spet so bili za njim z motorji in vse se jim je umikalo. Sicer pa, saj mora biti takoj tam. Koliko je? 11 in 28.

Taksi je obstal. Toby je segel v žep. Toda že teden dni sem nima počene pare.

»Pozneje,« je zamrmral.

»Ne, takoj,« je rekel sofer.

Toby je postal besen in se je iztrgal. Sofer pa za njim in ga je z vso močjo udaril v obraz. Toby je omahnil in se mimo vratarja opotekel v dvigalo, zašepetal »Uredništvo«, se zavlekel skozi vrata, položil plošče in aparat previdno pred urednika in zbral vse svoje moči, da je rekel:

»Posnetki iz Bronxu... Neznane se je polastil avta policijskega predsednika... Gangster ali norec... Divji lov križem New-Yorka... Mogoče železniški atentator?... Presenetljiv razplet.«

Tisti mah je v vseh nadstropjih rezko zazvonilo: Lomljenje je končano! Prepozno, je pomislil Toby in nezavestno omahnil na tla.

Tako ni mogel več slišati, da je zvoženje zamrlo v drugem hrušču. V slavnici, tiskarni in po pisarnah so začarele luči, zablestelo številičnice, peli in brenčali telefoni, zvonili signalni zvonci. Brez prenehanja. Tako dolgo, dokler ni urednik v 22. nadstropju vendar že dvignil prstov z gumbov signalne naprave na svoji mizi.

In tako se je zgodilo, da je »Atlantic-Telegraph« prvič od svojega obstoja, izšel s polurno zamudo. Prvič je bil pa tudi takoj razprodan in so ga morali trikrat ponatisniti. Napravil je svojo najboljšo kupčijo. Tudi drugi listi so sicer prinesli poročilo o železniški nesreči v Bronxu, toda poročali niso ničesar, ali so pa priobčili le kratko in suho uradno izjavo o ropu avtomobila policijskega predsednika, ki ga je poznal vsak Newyorčan. Ljud-

...Vozite!« je zagrmel nad soferjem. »Plačam policijske globe vsega sveta!...«

morda zadnja velika prilika, je pomislil. Potem je vozil brez ozirav. Dokler niso prišli ovinki. Na prosti cesti ga ne bi nikoli dohiteli, toda v križuljah je moral zavirati; tega onim ni bilo treba.

Zdajci se je nečesa spomnil. Poskusil je obvladati dreveč voz z eno roko. Šlo je. Nato je s prosto roko zagrabil kamero. Moral jo je spustiti. Pretežka je bila. Morda mali fotografski apa-

tic-Telegraph« prvič od svojega obstoja, izšel s polurno zamudo. Prvič je bil pa tudi takoj razprodan in so ga morali trikrat ponatisniti. Napravil je svojo najboljšo kupčijo. Tudi drugi listi so sicer prinesli poročilo o železniški nesreči v Bronxu, toda poročali niso ničesar, ali so pa priobčili le kratko in suho uradno izjavo o ropu avtomobila policijskega predsednika, ki ga je poznal vsak Newyorčan. Ljud-

je so se na eno oko jokali, z drugim pa smejali.

Kaj je pa prinesel »Atlantic-Telegraph«? Sliko policijskega predsednika (iz arhiva), potem posnetek: zadnji del voza in zadaj, v vrloglavi naglici, policaj na motornih kolesih — potem povprek čez motor: predsednikova zastavica na hladilniku in za njo na cesti pozdravljajoči stražnik — bežeči pasantje, radovedna zijala. In še en posnetek: množica ljudi, in med njimi — kako srečno naključje! — razločno blesti predsednikova zastavica, maha joči ljudje, dirajoči policaji in prometni redarji, ki se pade za kamero.

Prešmentani »Atlantic-Telegraph«! Le kako se mu je to posrečilo!

V uredništvu sta se pa trudila dva detektiva, štirje policijski uradniki, trije uredniki in sofer, da bi spravili Tobyja k zavesti. Končno se je prikazal celo izdajatelj lista.

»Vode!« je zapovedal.

Prinesli so kozarec. Vrgel ga je v kos.

»Vedro vode!« je zagrmel.

Prinesli so vedro in zlij je vso vodo Tobyju na glavo. Toby se je pod hladnim curkom skrčil, odprl oči, zamežikal in jih v velikem strahu takoj spet zaprl. Kar je pomnil, ni bil še nikoli videl tako rdečega in srditega obraza. In kako ga je zdaj nadrl!

»Ah, vi!« je zavpil. »Predramite se! Ali mislite, da ste doma v spalnici? Slabo ste začeli! Pri Coney-Islandu gori parnik. V večerniku hočem videti vaše poročilo s slikami!«

Takrat je Toby vendarle na stelež odprl oči. Počasi se je pobral. Urednik mu je potisnil v roke aparat, denar in legitimacije. Kriminalni uradniki so pristopili. V rokah so jim zaženketali pripravljeni okovi. Toda orjak z rdečim in rjovečim obrazom jim je zastavil pot.

»Za mladega moža tu,« je rekel, »položim jaz sam varščino!«

Zanimivosti z vsega sveta

Najkrajša zveza med Parizom in Rimom pod Mont-Blancem. Še ta mesec prične Francozi gradnjo predora pod Mont-Blancem. Misel je stara že šestdeset let. Predor bo dolg 12 km (za primerjavo: št. gotthardski predor je dolg 15, sinplonski 19 km).

Pripravljalna dela za prihodnjo olimpijado, (leta 1940. v Tokiju), so se že začela. Doslej je dala vlada na razpolago 5 milijonov jenov. Že sedaj so začeli gradnjo 13 velikih hotelov v Tokiju. Olimpijski stadion bo imel prostora za 120.000 gledalcev in bo stal 15 milijonov jenov (okoli 180 milijonov din). Japonci hočejo, kar se propagande tiče, celo Nemce prekositi.

Ulica Charlja Chaplina v Londonu. Tako so te dni krstili ulico, kjer stoji osnovna šola, kamor je pred mnogimi leti hodil kot šolar slavn filmski umetnik.

Hazardiranje v budimpeštanskih političnih klubih. Ogrsko notranje ministrstvo je pred nekaj dnevi razpustilo 6 političnih klubov, ker so njihovi člani igrali ruleto in druge prepovedane hazardne igre. V škandal je zapletenih več ko 400 najuglednejših osebnosti peštanske družbe.

Goethe — avstrijski vohun? Zadnje dni septembra je poteklo 150 let, kar so beneške oblasti aretirale ob Gardskem jezeru, največjega nemškega književnika Goetheja, meneč, da je avstrijski vohun. Obletnico zmotne aretacije bodo zdaj ob Gardskem jezeru proslavili s priredbo velikih svečanosti.

50.000 ljubavnih pism je zadnja leta napisal neki angleški usnar. Pred sodiščem, kamor je še pričeval v neki zadevi, je na vprašanje, s čim se preživlja, odgovoril, da je usnjarsko obrt opustil, ker mu več nese pisanje ljubavnih pism mečkini fantom in dekletom.

100 rimskih taksijev, namenjenih poživljenju prometa v Adis-Abebi, so ondan blagoslovili na trgu sv. Petra v Rimu.

Kmetica, bodoča operna pevka. Štiridesetletna Marija Jokai iz ogrske vasice Szar ima prekrasen glas in mnogo igralskega daru. Budimpeštanska opera bo zato preprosti pevki pomagala ugledati pot na operne deske.

Šestmilijonsko apanažo je dodelila holandska vlada princu Bernhardu von Lippe-Biesterfeldu, ki se bo konec tega leta poročil s holandsko prestolonaslednico. Z drugim odlokom je holandski parlament zvišal zasebno listo princeze Julijane na 7 milijonov Din.

Bramanske svetlišne plesalske (bajadere) zahtevajo osemurni delavnik. V protestni noti, ki so jo poslale angleškemu oblastvom prosijo zaščite pred izkoriščanjem po bramanskih svečnikih.

Moža, ki si zapomni 3000 besed vsakega teksta, ki ga prečita, so nedavno aretirali v Carigradu zaradi vohunstva. Izvrstni spomin je vohunu — Karadimitrov mu je ime — uspešno elužil pri opravljanju njegovega »poklica«.

Park večnega miru so začeli te dni, s privolitvijo obeh vlad zasajati na meji Meksike in Združenih držav. Ta park naj bo viden dokaz miroljubnosti in strpnosti obeh držav. Na ozemlju mirovnega parka ne bodo pobirali nikakih carin.

Čitajte

Naročite

Preporočajte

„Družinski
tednik“

Celo „on“ je že to opazil!

Kako je to, da je tvoje perilo vedno tako snežno belo in kakor novo?

Samo zares dobro jedrnatilo mlo pere perilo čisto, prizanesljivo in snežno-belo:

SCHICHTOVO
MILO JELEN

varuje perilo

ZA NAMAKANJE
ŽENSKA HVALA

Zakon na poskušnjo

Roman iz naših dni
Po francoščini priredil Ž. O.

I.

Nekdo je plaho potrkal.

»Naprej!« je rekla Marija Duvalova, družbenica mlade, v razkošnem stanovanju kraljujoče gospodarice.

Vstopila je mlada sobarica.

»Ah, ti si, Eva! Nu, kako si zadovoljna s svojo službo?«

»O, hvala. Pravijo, da je gospodična Marcela zelo dobra... Le kako naj se vam zahvalim, da ste mi priskrbeli tako lepo službo? Potrudila se bom, da vam nikoli ne bo žal, kar ste zame storili.«

Stara dama je pogledala sobarico.

»Zakaj naj bi mi bilo žal?« je rekla dobrohotno.

»Morda bom kdaj kaj napak storila, ker se nikoli nisem bila v službi in marsičesar še ne znam...«

»Saj res, novinka si še!« Ponudila je deklici stol. »Daj, prisedi malo. Časa imava dovolj, saj se gospodična vrne šele čez eno uro.«

»Nu, kaj ti je na srcu?« je vprašala in se bodrilno nasmehnila.

Sobarica se je zresnila.

»Gospodična Fernandova zelo naglo zapoveduje. Komaj bi bilo, da bi človek izvršil zapoved, še preden jo je prav dogovorila...«

»Temu se boš morala pač privaditi, nič ne pomaga. Glavno je pa, da ji ne boš nikdar ugovarjala.«

»Nikdar?«

»Nikdar!«

»Tudi tedaj ne, če bi mi krivico delala?« Včasih se zgodi...«

»Takat se posebno ne.«

Sobarica je nejeverno zmajala z glavo.

»Kadar gospodična nima prav, se tega prej ali slej prav dobro sama zave, saj ni neumna. Prav v takih primerih moraš brezpogojno storiti po njeni volji in — molčati.«

»Čudno, čudno!« je menila sobarica. »Uboga gospodarka, ne bo ji dobro v življenju, če se ne bo navadila ugovorov.«

To reki je zmajala z glavo na način, ki je zgovorno izdal njene misli.

»Ne smeš pozabiti, kaj je tvoja gospodarka,« je resno povzela stara dama. »Njen oče je bil eden izmed največjih bogatašev na Francoskem in je svojo edinko ljubil nad vse. Ko ji je bilo enajst let, je gospodična Marcela razpotala z mesečnim proračunom tisoč frankov; toliko si je lahko privoščila samo za svoje postranske izdatke. Ko je dosegla petnajsto leto, je dobila tisočak že na teden — in še to ji je bilo malo. Sprito njenih nešteti izdatkov in daril. Zakaj gospodična Marcela je prav tako radodarna za druge, kakor je zase razsipna. Denar ji skoraj med prsti, da še sama ne ve kdaj.«

Eva je strme poslušala vzgojiteljico pri poveljevanju.

»Takšno bogastvo!« se je zavzela. »Saj si ga niti predstavljati ne morem: nobenega izdatka je ni treba biti strah!«

Marija Duvalova se je nasmehnila.

»Kdor pozna Marcelo Fernandovo, se temu ne čudi. Njeno bogastvo je tako neizmerno, da bi bilo čudno, če ne bi razmetavala denarja z obema rokama. Manj razumljivo je pa, kako je to bogastvo vplivalo na njen značaj.«

»Gotovo je velika čudakinja, ne?«

Vzgojiteljica je zmajala z glavo.

»To ravno ne. Le silno svoje-glava je in muhasta. Tako na primer ji niti na um ne pride, da bi se vprašala, ali to ali ono sme ali ne. Njena volja je njen zakon. Po naravi je dobra in odkrita deklica, toda če bi jo pičila kakšna muha, in naj bi bila še tako nesmiselna, se človek lahko zanese, da bi je noben nasvet in nobena prepoved ne izbila iz glave.«

»Čudna ženska!«

»Pozna se ji, da dolga leta ni imela matere nad seboj... Izgubila jo je, ko ji še enajst let ni bilo; od tistih dob ga ni človeka, ki bi se postavil po robu njeni volji. Njen oče ni prenesel, da bi ji kdo še tako nedolžno nasprotoval. Ko sem po smrti njegove žene prišla za vzgojiteljico k njegovi hčeri, mi je zabil, da je ne sme nikoli videti žalostne ali nesrečne; paziti moram, da se ji bo sleherna želja izpolnila... Ena sama solza iz njenih oči in moje službe bi bilo tisto uro konec! Zato mi je pa po drugi strani za sleherni njen smehljaj obljubil nagrado...«

Stara dama je obmolnila in zavzdihnila.

»Pristala sem na te pogoje,« je povzela čez nekaj časa. »Plača je bila tolikšna, da si je niti v sanjah nisem mogla želeči lepše, razen tega mi je takrat še živela mati in njej sem hotela osladiti poslednje urice njenega življenja... Vrh tega sem si dejala, da utegnem marsikaj dobrega storiti za onega otroka, ki so že takrat vsi tekmovali, kdo se mu bo znal bolje priljubiti...«

»In je šlo?«

»Seveda je šlo. Oprekala ji sicer nisem nikoli, vzlic temu sem se ji tako privadila, da jo imam rada ko lastno hčer in da je ne bi marala nikoli več zapustiti.«

»Mnogo ste morali pretrpeti!«

»Ne preveč, saj ni slabega srca.«

»Kako pa tedaj, kadar jo je kaj polomila?« je vprašala Eva.

»Obzirno sem jo pokarala in po navadi je zaleglo.«

»Čudno se mi zdi, da se ne poroči. To bi bilo dokaz, da je njen značaj...«

Toda vzgojiteljica ji je živahno skočila v besedo:

»O njenem značaju nima nihče pravice govoriti! Če naša mlada gospodarka še zmerom ni poročena, je vzrok samo ta, da se ni marala odločiti za nobenega izmed snubcev, ki so se ji skušali približati.«

Eva se je dvomno nasmehnila.

»Doslje nisem še o nobeni ženski slišala, da bi se ne marala poročiti,« je menila nejeverno.

»Zakaj naj bi se neki pulila za to?« jo je ognjevit zavrnila Marija Duvalova. »Ta štiri leta, kar ji je oče umrl, sva prepotovali tako rekoč ves svet in videli nič koliko krajev in ljudi! Kdor toliko doživi, se mu lepe sanje kmalu razblinijo. Če bi bila Marcela kdaj koli le s prstom mignila, bi padlo pred njo na kolena snubecev, kolikor bi se ji jih le hotelo.«

»Torej ji nobeden ni bil všeč?«

Vzgojiteljica je skomignila z rameni.

»Kako, če pa vsi preže samo na njen denar!« je žalostno vzdihnila. »Kako naj potem veruje v pravo ljubezen? Vse njene imovite prijateljice, ki so se pred njo poročile, so nesrečne. Mislim, da za bogata dekleta sploh ni pravega, res nesebičnega ženina.«

Eva je zamišljeno prikimala:

»Ni čudo, saj je za moške tolikšno bogastvo prehuda izkušnja!«

»Zato jih ne kaže preveč obsojati. Tudi ženskam se zvrtil v glavi, kadar zagledajo dragocen nakit ali lepo toaleto. Nu, naša Marcela je razumno in modro deklica in zna ločiti dragulj od ponaredb; zato tudi ne kaže prav nič volje, da bi si prezgodaj zataknila zakonsko zanko za vrat.«

Eva se je pomembno zmrdnila.

»Ostala bo stara devica!« je menila s takšnim glasom, kakor da bi napovedala katastrofo.

»To ni zmerom baš obupno,« je mehko odgovorila stara dama. »Jaz na primer se prav dobro počutim. In dokler bo gospodična Fernandova imela mene pri sebi, ima docela prav, če ostane sama in prosta: zakaj ne bi izrabila svojih najlepših let!«

»Že res,« je zamišljeno pritrdila sobarica. »Kadar si ženska lahko sama plača vse, česar si požel, ji mož res ni neobhodno potreben.«

Takat se je od zunaj zaslislalo odpiranje in zapiranje vrat.

»Gospodična se je vrnila, zato brž na delo. Ni treba, da bi te došla praznih rok!«

Komaj je sobarica odšla, so se že odprla vrata v salon in na pragu se je prikazala vitka in stasita mlada dama, ogrnjena v ohlapen sobolji plašč.

»Uf, kako toplo je!« kadar pride od zunaj!«

Vrgla je klobuk in rokavice v naslanjač.

»Danes je moralo biti neprijetno v parku, ne?« je vprašala Marija.

»Ne preveč. Drevje je bilo sicer vse v ivju in veter mi je dobro pordečil nos; toda prav tak zrak mi najbolj prija. Žal vam je lahko, Marija, da niste šli z menoj.«

»Odkar prihajam v leta, me rado zebe,« je odvrnila družbenica v opravičilo. »Zato sem rajši pletla za vaše male varovančke. Vidite, koliko sem naredila!«

Pokazala je svojo pletenino. Marcela jo je vzela v roko in si jo ogledala.

»Dobra moja Marija — ali se zavedate, da služite nama obema nebesa s svojimi pletilkami? Še dobro, da ste tako potrpežljivi. Jaz

se ne morem ogreti za šivanje in druga ročna dela.«

»Počakajte, ko boste v mojih letih...«

»Da, takrat se bom mnogo manj drsala in manj bom hodila na sprehode, to vem,« je veselo pritrdila deklica. »Toda da bi pletla in se stiskala k peči? Ne, ne, mislim, da bi se morala hudo spremeniti, da bi me mikalo kaj takega.«

V mislih na to je udarila v smeh. Potlej je kar brez prehoda vprašala:

»Kaj novega s pošto?«

»Nič!«

»Ali so mi prinesli obleko?«

»Da, v vaši sobi je.«

»Tudi neke knjige sem pričakovala.«

»So prišle.«

»Imenitno! Ali ste telefonirali v Casino de Paris?«

»Da. Rezervirala sem ložo, kakor ste želeli.«

»Sijajno! Bom vsaj videla, ali se je Maurice Chevalier kaj spremenil po tako dolgi odsotnosti. Mislim, da bo lep Maurice že nekoliko v letih!«

Marija Duvalova se je nasmehnila:

»Ali vas res Chevalierjeva leta kaj zanimajo?«

»Kakor lanski sneg,« je malomarno odvrnila mlada dama.

Potlej je vzdihnila:

»Kaj hočem! Ko pa ne vem, kako naj čas ubijem!«

Prekrižala je roke in se ustopila pred svojo družbenico:

»Ah, Marija, ko bi vedeli, kako v neskončnost se vleče čas, če človek nima cilja pred seboj in ne ve, kaj bi počel!«

»Pa jo mahnila na potovanje!«

»Zimski sport in riviera? Hvala lepa, zmerom ista pesem.«

»Pojdiva kam drugam.«

»Potovanje me ne mika več. Ne, verjemite mi, v Parizu je zima še najkratkočasnejša. O, Pariz, moj lep Pariz!«

»Zakaj se pa potem dolgočasite?«

»Da, prav vprašate, zakaj?« je zategnila sanjavo in počasi odložila plašč.

Zastrmela je nekam v daljo in zamišljeno dejala:

»Kakor da bi živa duša znala povedati, zakaj se tri in dvajsetletno dekle, bogato, svobodno in zdravo, včasih dolgočasi na smrt...«

»Nikarite no, Marcela! Kaj naj neki pomenijo te otožne misli? Že nekaj časa opazujem, da ste nekam tihi in zamišljeni. Ali vas tišče kakšne posebne skrbi?«

»O, ne!« je malomarno odkimala deklica in zmignila z rameni.

»Nič posebnega mi ni. Le tole je: vtis imam, kakor da bi zapravljala življenje in brezglavo tratila čas... Naj počnem kar koli, naj se zabavam, naj delam ali hodim na sprehode, v meni je neka čudna praznina in kar ne morem se odločiti občutka jaloosti vsega svojega početja... Verjemite mi, takšni občutki niso prijetni.«

»Ne smete se jim vdajati, otrok moj! Morda bi kazalo, da se bolj ukvarjate s siromaki, z nesrečnejši, ki nimajo nikogar razen vas: takrat se vam takšno početje ne bo več zdelo tako jalovo... O kako malo je treba storiti, da je človek sam s seboj zadovoljen!«

»Sami pač najbolje veste, Marija, da je vaše prigovarjanje odveč: mar ne izdam dovolj v dobrodelne namene?«

»Ali ne bi morda še sami hodili obiskovat svoje varovančke?«

Deklica je premagala zehljaj.

»Poskušala sem že, a kaj hočete: ne morem se prav živeti v njihove male razmere. Kadar začno ubožci tožiti, me obide ena sama misel: obsuj jih z denarjem, da jim ublažiš gorje — potem pa brž proč od njih, daleč proč, da ne bom več slišala njihovih tožb ne videla njihovega gorja. Strašno je to, vem; bojim se, da nimam več srca.«

»Bilo bi škoda, če bi bilo to res, dobra moja Marcela,« se je nasmehnila dekličina družbenica. »Kajti do danes nisem še nikoli zaman potrkala nanj.«

»Da, da, že vem, dajati je slabše ko jemati. In vendar... včasih

me obide želja, da bi tudi sama kaj jemala...«

Obmolnila je vsa zamišljena, in vzdih se ji je utrgal iz prsi... Potlej je pa zdajci stresla ramena, kakor da bi hotela vreči neko breme z njih.

»Pustiva te reči!« je dejala. »Koliko jih je, ki bi bile vesele, če bi mogle biti na mojem mestu! In jaz se drzmem pritoževati nad svojo srečo! Uf! Vzela bom spet knjige v roke, saj so mi še najboljši prijatelji.«

»Bojim se, da preveč berete; to draži domišljijo.«

»Pri romanih se mi vsaj razočaranja ni bati; junaki v njih so plemeniti vsi vprek, sama zvestoba jih je in junaštvo. In deklice mislijo zgolj na to, kako jih bodo osrečile... Vidite, Marija, samo v romanih se mi življenje zdi res še lepo. Tako, zdaj pa zdravstvujte, prijateljica; dobiva se pri večerji.«

II.

»Dajte, dajte, Marija, zdramite se! Zelo važne stvari vam imam povedati.«

Stara vzgojiteljica je mežikaje odprla oči.

»Koliko je ura, Marcela, da ste vstali pred menoj?«

»Osem, draga moja.«

»Ah, osem se le...«

Zdajci se je vzpela na postelji: »Moj Bog, kakšna nesreča se je pripetila, da ste vstali tako zgodaj?«

»Nobena nesreča, narobe: sreča! Ah, dobra moja Marija, ko bi vedeli, kako se mi je mudilo, da vas vidim... da vam povem! Nič več me ne trapi dolgčas! Našla sem cilj, ki se bom zanj borila! Vendarle je življenje lepo!«

»Kaj naj pomeni to govorjenje?«

»Golo resnico, Marija! Čudovito, vam povem... Doživela bom roman.«

»Kaaaj?«

»Da, postala bom junakinja prečudne prigode; povem vam, od vesolja sem kar iz uma.«

Deklica je živčno prestopala po družbeničini spalnici z dolгими nestrpnimi koraki, kakor da bi komaj čakala, da pride iz pretresnih židov te sobe. Med govorjenjem je živahno mahala z rokami in podčrtavala važnejše besede. Vse v njej je kipel od neke misli; kar videlo se je, kako jo je ta misel spravila iz ravnotežja.

Toda stara družbenica očitno ni bila takega kova kakor njena lepa sobesednica. Široko je zazevala in se blaženo pretegnila, polte je pa brez trohice navdušenja zamomljala:

»Nu, Marcela, katera je tista prečudna novica, ki me zaradi nje niste pustili, da bi se naspala?«

»Poročila se bom, Marija! Sklenila sem si izbrati moža!«

»Ah!« je zategnila stara devica. »Sem si mislila, da more tolikanj prekipelavo misel samo mora roditi.«

»Kakšna mora! Tak predramite se vendar že! Če vam povem, da se možim in da me čaka pravi roman! Menda vendar ne boste trdili, da bi bil to privid iz vaših sanj!«

Toda Marija ni marala več poslušati.

»Tako dobro sem spala, Marcela, pa me greste buditi zaradi take abotne istorije,« je rekla očita-joče.

»Zdaj mi je pa tega že zadosti!« je nestrpno zavpila mlada milijonarka in se vzravnala, da se je njena visoka postava zdela še vitkejša in skladnejša pod satenasto pidžamo. »Kaj me res nočete razumeti? Komu naj pa govorim o svojih upih in načrtih če ne vam, ki vas je moj oče določil, da mi boste stali ob strani pri vseh usodnih korakih, ki me čakajo v življenju?«

Srdito je zacepetala z nogami in trdo dodala:

»Bogme, vprašati se moram, čemu vas sploh imam, ko me še poslušati ne morete, ne da bi se mi posmehovali!«

Družbenica ni pod ploho očitkov niti trenila z očmi. Počasi si je popravlila zglatve in se je skoraj popolnoma zravnala na postelji. Potem je mirno odgovorila:

Kini prinašajo

SOKOLSKI DOM SISKI
telefon 88-87

Od 3. do 5. t. m.

»PRINCESSA INKOGNITO«

V gl. vlogi: Jeannette MacDonald

Od 6. do 8. t. m.

»CARICIN CARDIST«

V gl. vlogi: Marcel Ditrch

KINO TALIA KRANJ

predvaja v soboto 3. t. m. ob 20.30

uri in v nedeljo 4. t. m. ob 16. in 18.

in 20.30 uri veseli erotični vefilim

v nemškem jeziku

»ŽENE STRAJKAJO«

Trude Marlen i Paul Richter

KINO ŠOSTANJ

predvaja v soboto 3. t. m. ob 20.

uri in v nedeljo 4. t. m. ob 18. in 20.

uri vefilim

»GROF MONTE CRISTO«

V gl. vlogi: Elissa Landi in Robert Donat.

Parfumi

(n) Le pomislite, kaj vse mora prenesti naša uboga koža: različna sredstva za lepotičenje, posebno krema za masazo, toaletno vodo, kremo (ki mora biti dovolj masna, da je dobra podlaga pudru) in naposled še puder sam.

Torej pet različnih sredstev in pet različnih vonjav.

Kajti, čeprav si dandanes vsak kemik prizadeva, da bi parfumi čim bolj svoje lepote izdelke, vendar obdrži še vsaka krema svoj poseben duh po kafri, po lanolinu, po kakšni smoti ali oranžnem cvetu.

Te vonjave so sicer zelo lahke, vendar se vsrkajo v nežno žensko kožo. Zato zahtevajte, da imajo naša lepotilna sredstva poleg drugih dobrih lastnosti tudi lahen vonj.

Obehem se parfumi s parfumi, ki bo podčrtal vašo osebnost. Nežna pavolaska bo uporabljala le lahen, izredno fin parfumi, ki vsebuje vonj drobnih pomladnih cvetlic: jasmína, šmarnice, pa tudi španskega bezga.

Temnim, temperamentnim ženskam se bo podal nekoliko močnejši vonj vrtnic ali rdečih nageljev in še drugih močnejših, tako imenovanih »fantastičnih parfumi«.

Pri parfumi pa tudi starost ne igra tako majhne vloge. Pametna ženska bo sama opazila, kdaj doseže ono dobo, ko ne bo mogla več temnovati s svojo lepoto na vsaki plesni prireditvi, ko bo pa skušala še nadalje ostati »očarljiva dama«, čeprav bo ta vzdevek neopazno dobival drugačen prizvok: prizvok miline starosti, nežnega razumevanja in dostojanstva.

Ali ne srečavamo radi povsod starejše dame, v elegantni temni obleki, okoli nje pa šibak vonj po vijolicah ali sivki?

Kakšna pravila seveda tudi o parfumi ne obstoje, saj pa tudi ni pravil o lepoti; očara nas le tisto, kar je nenavadno, pa vendar skladno z nekim splošnim okusom. Zato bo vsaka dama sama znala izbrati svoj parfumi in ga tudi pravilno uporabljati.

Parfumi ne sme biti nikoli tako močan, da že oddaleč udari v nos. Mora opozarjati na svojo nositeljico, ne nas pa mamiti v obliki razpršene oblake okoli nje.

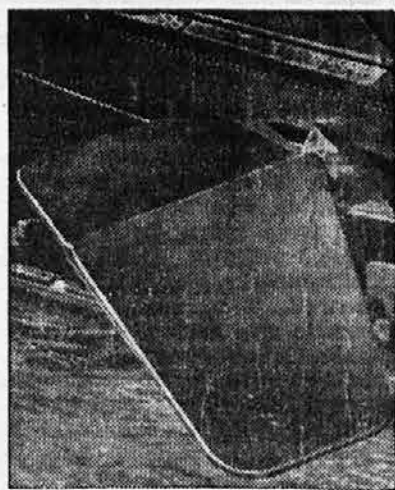
Dobra navada je, da vdišavamo predmete, ki se jih večkrat dotikamo. Majhne blazinice vate, prešite s svilo in pomočeno v svoj parfumi, položite na obočalnike, kjer imate spravljeno svojo obleko, in v predale, kjer shranjujete svoje perilo.

Zmečkajte kosček papirja zavitega v svilo, in to kepeco parfumi ter jo položite v klobuk. Hranite svoje rokavice in pajčolane v vdišavljenih skrinjicah!

Razpršite si po lasih nekoliko nežne toaletne vode, ki jo dobite v vseh otenkih, torej tudi v otenku vašega parfuma. Vrh tega je toaletna voda cenejša in jo lahko uporabljate v večjih množinah, ker ima zelo rahel vonj.

Preden greste na ples ali v opero, kamite si kapljico parfuma za vsako uho, na obrvi, v izrez obleke in na dlani rok.

Poznala sem očarljivo ženo, ki si je parfumičala ustnice; toda... vprašala bi vas... zakaj? J. C.

Na Angleškem preskušajo neke vrste plavuto ob ladijskem trupu, ki bo baje ublažila tresenje parnikov... Pravijo, da odslej morske bolezni več ne bo

Vsaka si lahko sama naredi plesno obleko!

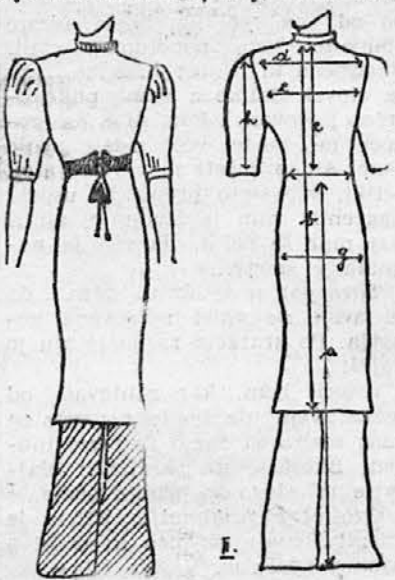
(n) Jesen je čas, ko vsaka dama temeljito pregleda svojo garderobo, ker se zaveda, da do sezone plesnih prireditev, koncertov in gledališč ni več daleč. Na koncu velikega čiščenja pa ugotovi kljub svoji skromnosti, da potrebuje vsaj še eno obleko, da ji bo odlegla na plesu ali v gledališču.

Plesna obleka! Kaj vse pomenita ti dve besedi: mladi deklici sanjavo romantiko prvih plesnih vaj, skromni uradnici neizpolnjivo željo, lepi, razvajani dami pa celo vrsto sladkih spominov, novo veselje in nove uspehe.

Toda kaj, ko v svojo tolečko kmalu kane bradka kajla prozaičnega vračanja: Koliko bi neki stalo? Saj za blago bi že bilo, boste dejale; pa šivilje, šivilje, te so dragel! In čudno, da je prav tista šivilja najbolj draga, ki naredi najbolj po vašem okusu. Saj veste, kako je z oblekami: čeprav ni razkošna, šilke mora biti, saj velja šilke za obleko prav toliko ko sex appeal za njeno nositeljico.

Ker smo pa prepričani, da imate ravno toliko okusa ko vaša šivilja, smo se odločili, da priobčimo majhen popis, kako si lahko same skrojite in sešijete obleko. Ne samo da bo ta obleka mnogo cenejša, tudi zelo vas bo razveselila, ko jo boste oblekli in videli, kako se vam je posrečila.

Zamislili smo si nekako kombinacijo krila in tunike, ki je ravno letos

MERE H KROJU
a = dolžina krila = 85 cm,
b = dolžina tunike = 81 cm,
c = dolžina do pasu = 39 cm,
d = širina ram = 32 cm,
e = okrog prsi = 89 cm,
f = okrog pasu = 71 cm,
g = širina bokov = 97 cm,
h = dolžina rokavov = 43 cm,
i = višiv (sredaj) 20 cm, (zadaj) 15 cm,
j = tuba (poljubna globina, od 10 cm dalje),
k = širina rokavov = 45 cm,
l = organdi v rokavih.

posebno moderna. Krilo mora biti temno, tunika pa bodi svetlejša barve. Najbolje je, če izberete ostre kontraste: črno krilo in rdečo, svetlo modro ali svetlozeleno tuniko. Ako vzamete nekoliko dražje blago, lahko kombinirate obleko tudi tako, da ima tunika negativen vzorec v svetlejši barvi kakor krilo. Kombinacija srebrne in črne barve je izredno elegantna.

Krilo ima po sredi precej globoko gubo, drugače je popolnoma gladko. Tuniko pa prepašemo s pasom v barvi krila. Nanj pritrdimo šopek drobnih cvetlic, rožo ali pa štiri gumbce, ki jih ovijemo z vrstico, ki jo zvežemo v petljo, kakor kaže skica. Rokavi so v obliki gnjati in segajo do komolcev, ob vratnem izrezu je pa majhen naborek, ki učinkuje izredno mladostno.

Zdaj pa še k delu: Najprej si ogledajte posamezne črte, njim pripadajoče črke in dolžine. Nato prenesite kroje v pravem merilu najprej na papir, potem šele na blago.

Vse dolžine in širine so merjene po srednje močni in srednje veliki postavi. Po potrebi še kaj razširite, podaljšajte ali zmanjšajte. Tunika se mora lepo prilagati telesu. Črtkaste črte na krojih pomenijo vsive (Zwickel).

V pas vlijemo organdi, da je bolj kompakten in se lažje prilagati telesu. Ravno tako podložimo tudi rokave na ramah z nagubanim organdijem.

Za krilo kupimo 1 m 80 cm, za tuniko pa 2 m 50 cm.

Zdaj pa šivanko, sukanec in škarje v roko in obleka bo kmalu gotova! Z njo boste zadovoljni vi, še bolj pa vaš moštček, ki mu to pot ne bo treba preveč globoko seči v žep!

Idealen zakonski mož na Japonskem

(n) Prijazen, dobrodušen in zavaljen mož s skromnim zaslužkom — to je srčna želja vsake Japonke. In če se ji posreči, da dobi takega zaročenca, je pripravljena živeti skupaj z njegovimi starši, roditi tri otroke in se zadovoljiti s trikratnim obiskom kina na mesec.

To je najzanimivejša, kar je dognala anketa v neki šoli za neveste, t. j. v eni izmed premmogih vrst zavodov, kjer se mlade Japonke pripravljajo za svoj bodoči poklic — za dobre in pnižne žene in gospodinje. In še nekaj je ta anketa pokazala, česar Evropa do danes še ni vedela: da je Japonka raj z rejene može.

Tudi zastran zakonske zvestobe je anketa prinesla na dan zanimive stvari. Na vprašanje, kaj bi storile z možem, ki stalno skače čez plot v tuj zelnik, je odgovorila velika večina mladih dam, da bi ga skušale poboljšati. Če bi se jim to ne posrečilo, bi jih polovica vdano prenašala možovo nezvestobo, druga polovica bi pa moža zapustila. Veliki večini deklet se zdi še najprimernejše, da si poiščejo moža po starem običaju, po ženičnih posredovalnicah, zakaj zdi se jim odveč, da bi se z zaročencem natančneje seznanile še pred poroko. Le malo se jih je ogrevalo za poroko iz ljubezni. Zato je pa toliko zanimivejša, da se skoraj vsa dekleta vnamajo za precej debele može, toda morali bi se kljub temu zanimati za sport in imeti stalne dohodke. Zele si skupnega doma z moževimi starši, in sicer rajši v mestu kakor na kmetih.

Le malo si jih želi državne uradnike in može, ki imajo smisla za gledališče in glasbo, ali pa može z močnim nastopom.

40% deklet je reklo, da bi moral njihov mož zaslužiti najmanj 30 ameriških dolarjev (1500 din), 40% se jih pa zadovoljuje že z 20 dolarji. 70% jih je zahtevalo, da jih bodoči mož popelje vsaj 3krat na mesec v kino ali v gledališče in na koncerte, ostalih 30% pa hoče še večkrat v kino in gledališče.

50% deklic je končno izjavilo, da si žele tri otroke, 25% štiri, 20% pet, 5% pa celo šest otrok. Neka nadarjena mlada dama je pa vztrajala energično na številu 13.

Naš pravi domači izdelek!

Anekdote

Muza

»Maestro,« je zaljubljen gostolela neka starejša koketa pred Rossinijem (1792—1868), xali vas moja bližina za prav nič ne navdahne?«

»Pač,« je menil skladatelj, »celo za nekaj hudo vzvišenega in čistega...«

»O, saj ni mogoče!«

»Da: za gnus pred grehom,« je odgovoril Rossini in se s hudobno resnostjo poklonil.

Tristan Bernard in esperanto

Ondan so v družbi, kjer je bil tudi slavn francoski dramatik in humorist Tristan Bernard (*1866), ugibali o koristnosti svetovnega jezika. Neki ugleden pisatelj se je toplo zavzemal za esperanto:

»Če hočemo bolj razumeti drug drugega in vendar že doseči trajen mir na zemlji, nam je takle pomožni jezik zelo potreben.«

»Saj tak jezik vendar že od pamti-veka imamo,« je menil malomarno Tristan Bernard.

»Kateri naj bi to bil?«

»Jezik oči,« je odgovoril humorist in veselo pomežnil. »Pa vendar svetovni mir nima zmerom koristi od njega.«

d'Albert in ljubezen

Slavni nemški skladatelj Eugen d'Albert je malo pred smrtjo govoril v Rigi s svojim odvetnikom o novem zakonu — sedmem! — ki ga je nameral skleniti z neko mlado Italijanko.

»Nikar!« ga je svaril odvetnik. »Ali se mar zanesete, da jo zares ljubite?«

»Ali se zanesem?« je resno odvrnil d'Albert. »Kako da ne bi vedel, kaj je ljubezen, ko sem bil vendar še šestkrat poročen!«

Samo zaradi nje...

Slavni poljski pianist in skladatelj Paderewski je nekoč priredil v Londonu koncert. Po prireditvi so mu v garderobi predstavili neko damo, ki ga je prišla vabiti na večerjo. Da bi se umetnik rajši odzval, je še dodala:

»Povabila sem tudi zala mlada dekleta.«

Paderewski se je spoštljivo priklonil:

»Hvala vam, gospa, za ljubeznivo vabilo. Toda prišel bom prav gotovo samo zaradi vas, ne morda zaradi deklet.«

Varčnost

Slikar Menzel je imel navado, da je spal skoraj cele dopoldneve. Tudi tedaj, kadar bi moral vstati, je skoraj vedno prespal dogovorjeni sestanek. Bil je velik skopuh in si ni maral kupiti budilke. Večkrat si je pa pomagal z originalnim domislekom.

Spisal je pismo in ga naslovil na samega sebe, Oddal ga je na pošto, a brez znamk. Drugi dan zjutraj, točno ob osmi uri, ga je zbudil pismonoša z zvonjenjem, toda Menzel svojega pisma ni hotel nikoli prevzeti. Dovolj mu je bilo, da ga je poštar — zbudil.

Zob gospoda Talleyranda

Za časa večerje, ki jo je priredil Talleyrand za svoje prijatelje, je starejša dama izgubila zob. Talleyrand, ki je bil vedno zloben, je iztaknil drugi dan neke konjski zob in ga poslal tisti dami s spremnim pismom. V pismu je sporočil, da mu je v izredno čast, da ji sme nadomestiti izgubljeni zob. Omenjena dama mu je še tisti dan odgovorila:

»Dragi moj knez! Mi starejši ljudje, ki smo se rodili v zlatem času pred revolucijo še vedno nekaj damo na vljudnost. Samo Vaši izredno fini vzgoji in Vašemu dobremu okusu se imam zahvaliti, da ste si dali izpustiti zob z željo, da nadomestite mojo neznamno izgubo. Sklenila sem zato, da si dam v znak Vaše vljudnosti zob kvovati v zlato. Ob vsaki priliki se bom potrudila pokazati obiskovalcem spomin na gospoda pl. Talleyranda-Perigorda, kneza Beneventskega. Vedno vam vdana

Eleonora, markiza Cardignanska.«

Nekaj preizkušenih receptov od naših naročnic

(Za jesenski čas)

1. DUŠENE ZELENJAVE

Vzemi: 1 kg čebule, 1 kg korenja, 1/2 kg peteršiljevih korenin, 1/2 kg zeleninih gomolk, liste 2 zelenih kolerab in 20 olupljenih paradižnikov.

Najprej očisti paradižnike, t. j. oluplj jih in jim poberi peške. Nato zreži našete zelenjave v stroju za meso. Nadalje zreži na rezance še eno ohrovtovo glavico, sesekljaj malo zelenega peteršilja in zelene, nekoliko majarona, dodaj ščepec popra, pimenta in 1/2 kg soli.

Ko je to pripravljeno, daj vse v veliko posodo in duši tako dolgo, da postane tako mehko, da se razpusti. Nato napolni z dobljeno snovjo kozarce, vlij na vrh malo olja in zaveži.

Pozimi dodaj žličko te »marmelade« h goveji juhi namesto zelenjave (oz. namesto »Juhana« ali »Maggi«), služi pa odlično tudi za izboljšanje postnih juh in omak, golaža itd.

ZELENA PAPIKA V KISU IN OLJU

Zavri 1 l vinskega kisa in 1/4 l namiznega olja in dodaj primerno soli. V to tekočino vrzi 20—25 opranih zelenih paprik, s prirezanimi peclji. Kuhaj jih 10 do 15 minut, ohladi jih in deni v kozarec. Ko servirate, dodeni vedno nekoliko olja, ki stoji v kozarcu na površju in ima posebno dober okus.

JAM (DŽEM)

Na 1 l vode vzemi 1 1/2 kg sladkorja in kuhaj tako dolgo, da dobro prevre. Zdaj dodeni 2 1/4 kg osušenih in olupljenih hrušk in pustí vreti 1/2 ure. Pozneje dodaj še: 2 1/4 kg jabolk, 2 1/4 kg sliv, 2 1/4 kg breskev; vse mora biti osušeno in olupljeno in vsakokrat, ko dodate nov sad, pustí vreti 1/2 ure.

Ko je mezza dovolj gosta, ohladi, dodaj 8 gr salicila in napolni kozarce.

POCENI ČESPLJEVA MARMELEDA

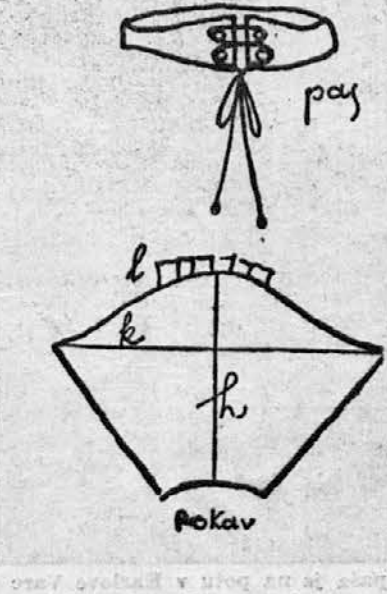
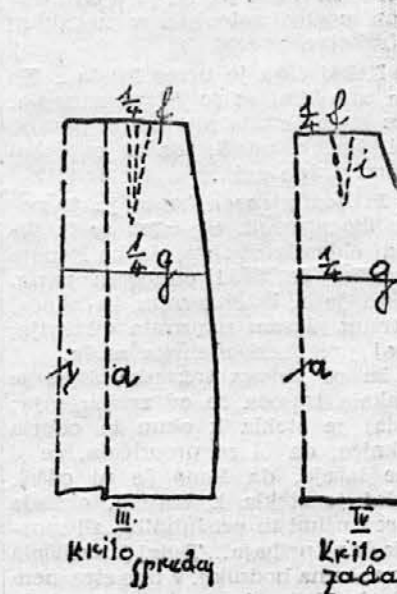
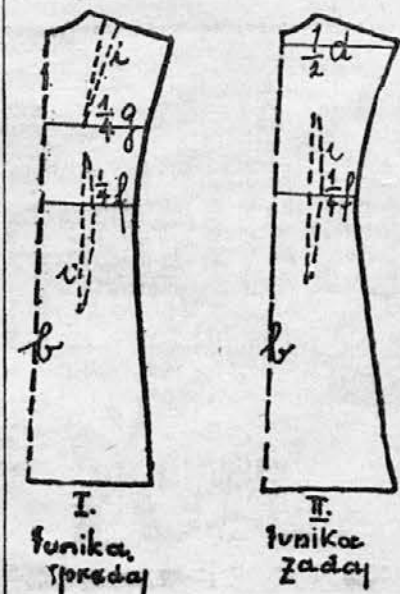
Vzemi 5 kg češpelj brez pešk in jih kuhaj 3 ure, dodaj 1/4 l vinskega kisa, kuhaj še 1/2 ure. To snov je treba neprestano mešati.

Takšna marmelada je priporočljiva posebno zato, ker se zelo dolgo ne pokvari. (n.)

Prah v omari

(p.) Razločujemo dvoje vrst prahu v šolah in drugih javnih prostorih: anorganski, rudninski prah, je prah, ki ga zanesejo otroci in ljudje z obutvijo v javne prostore. Prišleti moramo — zlasti v šoli — še prah od porabljenih krede, prah od obrabljenih zidov in siceršnjih šolskih predmetov. Ves ta prah je pa skorajda nedolžen.

Druga vrsta prahu, organski prah, ki sestoji iz drobcenih človeških odpadkov, je nevarnejši. Tak prah je sestavljen iz drobcenih kosov las, pri-

KROJNE RISBE ZA PLESNO OBLEKO, KI SI JO LAHKO VSAKA DAMA POCENI SAMA SEŠIJE

Kontesa Klara

Roman

Po francoskem izvirniku
Georgesa Chneča
priredil A. R.

27. nadaljevanje

»Ne gre za to«, je odgovoril Moulinet. »Vaše vedenje, priznati moram, je bilo korektno. Toda blaznost je, da vas moja hči podpihuje, namesto da bi vas skušala bodriti za spravo. Vse se da še popraviti. Takšen majhen nesporez med dvema prijateljicama, ničev spor med dvema sestricama... to vendar ni nič! Objameš se, pa mir besedi! Dvoboje, škandal, prelom... to je pa strašno! Ali se mar ne zavedate posledic takega nepremišljenega dejanja? Za vas bodo grozne... Zame pa?... Zame bodo nesrečonosne!... Mojo kandidaturu mi boste ubili!...«

Kljub resnosti zadeve, se grof ni mogel vzdržati nasmeha. Ate- naida, ki je zvita ko kača čepela v naslanjaču, je podsmehljivo siknila.

»Pardon, gospod grof!« je nadaljeval Moulinet z visokostno namrdnjenim obrazom, »mislim, da sem dovolj storil za vas, da smem zdaj tudi kakšno željo izraziti. Ta strašna afera se mora mirno končati. Sleherni dan se zgodi kaj takšnega, in vendar se ljudje zaradi takšnih babjih marnj ne koljejo... Zadeva je prav preprosta. Sestaviti bo treba zapisnik, — madame Derblayeva naj obžaluje, kar je rekla moji hčeri, moja hči pa naj obžaluje, kar je odvrnila njej. Vi, dragi zet, boste umaknili izziv — in če bo vsak izmed vas nekoliko popustil, ne bo ostalo naposled nič več!...«

»Torej se bomo morali odreči vsemu!« je prekinila grofica očeta.

»To se prav pogosto zgodi.«

»Toda ne v takem primeru, če gre za ljudi, kakršna sva gospod Derblay in jaz«, je pripomnil grof. »Ukažite svojemu predobremu srcu, naj molči, gospod Moulinet; udušite tožbe... Stvar se naj razvije kakor je treba... Vam, dragi tast, želim lahko noč, zakaj čaka me še razgovor z la Bredom, preden ležem.«

Nebrižno je pozdravil svojo ženo in tasta, potlej je pa odšel.

Moulinet je stopil k svoji hčeri in zajeceljal:

»Tak, glej vendar, otrok moj!...« Grofica je vstala, blede in hladna, in ne da bi očetu privoščila pogled, je s tresočo se roko odprla vrata svoje sobe in odšla.

Moulinet je otožno stresel glavo, in prvič si je moral priznati, da so v življenju težave, ki jih niti z denarjem ne moreš odstraniti.

»Dober svet se rodi čez noč!« si je dejal na tihem; »jutri zjutraj bomo treznejše presojali!«

Medtem ko se je oprijel tega šibkega upanja, je odšel v svojo sobo, da se spočije v postelji cesarja Karla V.

Dve uri sta minili, odkar je tovarnar mirno in spokojno spal. Lahen dotik na rami ga je prebudil. Odprl je oči, in ko je zagledal grofica Oktavija poleg sebe, je brž skočil na noge. Bil je že bel dan; ura je kazala pol sedmih.

»Imava še časa dovolj«, je zamrmral René.

Še nikoli se mu ni zdel duh sproščenejši, še nikoli ni čutil več moči in sile v svojem telesu ko to jutro. Prav ponosen je bil sam nase. Temu človeku močne volje je vsaka podkrepitev moralne moči pripravila skrito veselje. Stopil je k oknu in ga odprl. Mil, z vonjem cvetočih rož prenasiten zrak ga je še bolj osvežil. Razgledal se je po prekrasnih gredah in košatih drevesih... Solnce je stalo že visoko na nebu in njegovi žarki so se poigravali po gladini ribnika. Narava se je nališpala ko za kakšno slavnost.

»Lep dan!« je vzkliknil vedro René, kakor da bi se pripravljal na lov.

Tedaj se je srečal s pogledom grofica in opazil v njegovih žalostnih očeh tih očitek. Stopil je k svojemu svaku in mu, ljubeče stiskaje roko, dejal:

»Nikar se ne čudite, da me vidite tako brezskrbnega in skoraj veselega. Tako mi je pri srcu, kakor da bi se vse dobro končalo.«

Postal je resen.

»Ker se pa mora človek tudi na nesrečo pripraviti, sem ukrenil vse potrebno. V tistemle pismu je vse odrejeno.«

Pokazal je z roko na pisalno mizo, ki je na njej ležal velik ovitek z naslovom notarja Bachelima.

»Maj stari prijatelj in vi bosta izvršila moje oporoče. Vam, dragi moj Oktavij, zapuščam svoje najdražje!...«

Veselo je spreletelo Oktavijevo lice. Hotel je nekaj reči, vendar mu je glas zamrl v grlu. Objel

TUDI VAŠ NOVI PLAŠČ OD PAULINA

KER SO VSI PRVOVRSTNO KROJAŠKO ROČNO DELO, VSLED ČESAR OBDRŽE ZA VEDNO SVOJ EKSAKTNI KROJ. KONFEKCIJA PAULIN, LJUBLJANA, KONGRESNI TRG ŠTEV. 4.

je Renéja, naslonil mu je glavo na ramo in se razjokal.

»Pomirite se, Oktavij, bodite hrabri!« je nadaljeval tovarnar. »Upam, da vam bom lahko sam izročil svojo sestro. Če me pa ne bo več, prijatelj dragi, bodite nežni in dobri z njo; če nihče, ona to zasluži. Tako nežno in tako plemenito srce ima, da bi jo najrahljša žalost potrla!...«

Renéjev glas je bil neskončno mil in mehak, ko je govoril o otroku, ki mu je bil več ko pravi oče. Z dlanjo si je pogladil čelo in spokojno se smehljal: dejal:

»Obleči se moram. Ali ne bi stopili z menoj, da mi delate družbo. Potlej bova obiskala barona. Rad bi neopazno odšel.«

Oktavij je prikimal, ne da bi odgovoril; potlej je pa po kratkem premoru vendar s trudom izdaval:

»René... preden sem prišel k vam, sem srečal sestro... Obljubite mi, da ne boste odšli prej, preden se ne poslovite od nje.«

René je zapičil vprašujoč pogled v Oktavijeve oči.

»Po ljuben ceni ne smete zapustiti Klare, ne da bi ji dali priliko, da se opraviči, ako je to mogoče!...«

In ko je tovarnar začudeno namrščil obrvi, je Oktavij resno nadaljeval:

»Že tri dni vem, kaj se je med vama zgodilo. Klara mi je vse priznala; dobro vem, česa je kriva. Obžalujem jo, verjemite mi, René,

v 24 URAH

barva, pisira in kemično čisti obleke, klobuke itd. Škrobi in svetilolika srajce, ovratnike, zapestnice itd. Pere, suši, munga in lika domače perilo. Parno čisti posteljno perje in puh

tovarna JOS. REICH
LJUBLJANA

ker je morala pretrpeti toliko gorja, nič manj je pa ne občudujem, ker je vso tako hrabro skrivala. René, prosim vas, bodite popustljivi, bodite dobri... Pošteno bo od vas, če ne boste uboge obupane žene popolnoma strli. Energičen in hraber mož ste, zato se človek lahko z vami odkritosrčno pogovori... Pomislite, da mogoče ne boste več videli svoje žene. Ali jo hočete mar z dvojnimi očitki, vso strto prepustiti usodi? Zagrenila vam je življenje, ali si naj mar še očita, da vas je naglala v smrt?...«

Tovarnar se je obrnil vstran, da bi svak ne videl njegovega genotja. Po kratkem razmišljanju je dejal:

»Storil bom, kar zahtevate od mene. Vem, da bo ta pogovor za vašo sestro in zame nad vse mučen. Skušajte ga skrajšati; olajšajte mi slovo in pridite pome!...«

Grofici je prikimal, pristrčno je stisnil Renéju desnico in odšel z njim v spalnico.

Že navsegodaj je stekla baronica k svoji prijateljici. Našla jo je vso izmučeno in potrto; prečeta noč in strašne skrbi so pustile na njenem obrazu vidne sledove. Baronica Préfontova se je zaman trudila, da bi ji vtila poguma; Klara ji niti odgovorila ni. S srepim pogledom, s stisnjenimi ustnicami in blede v obraz je ležala mlada žena nepremično na zofi. Zdelo se je, da je njen mrčen pogled zatopljen v nekakšen strahoten previd.

Nekaj časa je nemo ležala... Ko je ura bila, se je Klara zdrznila. Če bi se ne bila niti takrat ganila, bi človek mislil, da z odprtimi očmi trdno spi!...

Príhod njenega brata jo je nekoliko streznil. Strastno se je tedaj oklenila upanja, da bo Renéja vendar še pred odhodom uzrla, zato je z brezbarvnim in skoraj strtim glasom naprosila Oktavija, naj pregovori njenega moža.

In od tistega trenutka dalje je čakala tresoča se od razburjenja; zdaj je stekla k oknu in odprla oknice, da bi se prepričala, če ji ne lažejo, da René še ni odšel, zdaj je stekla k vratom, obstala pred njimi in prisluhnila, ali morda že ne prihaja... Tedaj je zaslislala korake na hodniku. V tem strašnem strahu in razburjenju se je zbal trenutka, ki si ga je dolejš z vsem

srcem in vso dušo želela. Še bolj je pobledela in okoli oči so se ji zarisale še mračnejše sence. Namignila je baronici naj odide, in obstala plaho drhteča z razprtimi usti sredi sobe. René je vstopil.

Nekaj trenutkov sta si stala nemo naproti, in René je z bolečino v srcu opazil sledove, ki sta jih zarisala na mlad ženin obraz skrb in strah nocojsnje noči; Klara, ki je še nekaj trenutkov prej imela pripravljenih toliko besed in vprašanj, se je zaman trudila, da bi zbrala svoje misli, in ni našla v svojih izmučenih možganih drugega ko strahotno praznino.

Toda tega morečega molka ni mogla več dalje prenašati. Stopila je k Renéju, ga prijala za roko in ihté obsula možvo desnico s solzami in poljubi.

Tovarnar je bil pripravljen na pomenek; mislil je, da bo žena prosila in moledevala, namesto tega je pa opazil tako očiten izraz bolelosti, da je onemel. Hotel je odtegniti roko, ki je na njej čutil vroče solze ljubljene žene, vendar ni mogel; tako ganjen je bil, da ga je obšla popolna nemoč.

»Klara,« je dejal z brezbarvnim glasom, »za pet ran božjih!... Do dna duše me pretresa vaša bolest. Toda biti moram hladnokrven... Prosim vas, pomirite se... Močni bodite, in prizanesite mi, če vam je kaj do mojega življenja!...«

Pri teh besedah je dvignila Klara glavo. Izraz v njenem obrazu se je zdajci popolnoma spremenil. Zdelo se je, da se je drugače odločila.

»Vaše življenje!« je dejala. »O, rajši bi stokrat žrtvovala svojega. Jaz, nesrečnica, jaz sem kriva, da ste zaradi moje nepremišljenosti v taki nevarnosti! O, zakaj nisem prenašala vseh žalitev? Sramotivše bi bile samo opravle moje krivdo... Toda v trenutku prekipevanja čega srda sem pozabila na vse! René, ta dvoboje je nesmisel! Ne bo se vršil, prepričala ga bom!...«

»Kako?« je vprašal René in nagubal čelo.

»Svoj ponos bom žrtvovala za vaše življenje,« je svečano spregovorila Klara. »Ničesar, prav ničesar se ne bojim in ničesar se ne sramujem, samo če bom lahko za vas kaj storila... Ponižala se bom pred grofico... Še je čas!...«

Tovarnarjev obraz se je zmračil.

»Prepovedujem vam!« je energično dejal. »Moje ime nosite — in tega ne smete pozabiti! Sleherni poniževanje, ki bi ga bili deležni vi, bo mene ponižalo. In razen tega, ali mar ne razumete, da ga iz dna srca sovražim, tega moža, ki je kriv vsej moji nesreči? Že leto dni si neskončno želim, da bi se lahko pomeril z njim. Bodite prepričani, da mi je ta dan dobrodošel!«

Klara je pobesila glavo. Navedila se je ubogati, kadar je René ukazal. Njega so lastne hrabre besede opogumile in hkratu pomirile; zato je z nežnim glasom nadaljeval:

»Spoštujem vaš dober namen — in hvaležen sem vam. V začetku najinega skupnega življenja je bilo marsikaj narobe; vse samo zaradi enega samega nesporeduma, ki nama je obema prizadejal premnogo gorja. Tega niste samo vi krivi. Tudi mene zadene krivda... Vešega vedenja nisem mogel razumeti... sam se pa nisem znal žrtvovati... Preveč sem vas ljubil!

Toda oditi nočem prej, dokler vam ne dokažem, da v mojem srcu ni prostora niti najmanjšemu srdi... Verjemite mi, da je tako. Pomirite se, Klara! Oprostite mi vse, pozabite gorje, ki sem ga zakrivil. Pristrčno mi stisnite roko in mi recite nasvidenje!...«

Pri teh besedah se je Klara razjasnil obraz; v strastni hvaležnosti je dvignila roke proti nebu in vzkliknila:

»Vam naj oprostim? Jaz? Ali mar ne vidite, ali mar ne čutite, da vas ljubim? Ali vam nista mar tega že zdavnaj povedala moj razburjeni glas in zmedenost mojih oči, kadar sem bila v vaši bližini?«

Klara se je približala Renéju in mu ovila svoje lepe roke okoli vratu; naslonila je glavo na njegovo ramo. Vonj njenih las in žareč pogled njenih oči sta Renéja omamila.

Klara je spregovorila ko v sanjah:

»Nikar ne hodi od mene! O, ko bi vedel, kako te ljubim! Ostaní pri meni, za zmerom! Mlada sva še — in še toliko časa je pred nama. Užijva srečo in radost! Kaj ti je mar moža in žene, ki naju sovražita! Pozabila ju bova... Odpotvala bova, daleč proč, daleč proč od ljudi... Tam bova našla srečo, novo življenje in ljubezen, tam bova užila vse sladkosti, tam bova sanjala sanje, ki nikoli ne usahnejo!...«

René se je nežno izmuznil iz njenega objema in preprosto dejal:

»Mene čaka dolžnost; najino čast moram oprati!...«

Klara je globoko zavdihnila. Grozljiva resnica ji je preteče bleskala v obraz. Spet je uzrla Blignya s sovražnim pogledom, smejočega se, s sproženo pištolo v roki... Tedaj je skušala poslednji pregovoriti Renéja. Napela je vse svoje duševne moči; globoko je pogledala Renéju v oči in proseče vzkliknila:

»Ne!... Nikar!...«

V tistem trenutku je Oktavij odprl vrata in stopil v sobo. Pomignil je Renéju in se vrnil na hodnik. Klara je razumela, da je napočil trenutek odhoda. V tistem usodnem trenutku se ji je zdelo, da ji je padla koprena z oči. Izprevidela je, da je konec vsemu; onemogla je padla možu na prsi in se ga tesno oklenila.

»Adieu,« je rekel René v slovo.

»O, nikar me ne zapuščajte tako! Nikar s to ledeno besedo!... Recite mi, da me ljubite. Nikar ne pojdité prej, preden mi niste tega priznali!«

René je ostal neizprosno. Že zdavnaj ji je odpustil, vendar ji ni hotel priznati, da jo ljubi. Lahno se je izvil iz Klarinega objema, stopil k vratom in držeč kljuko s prsti, dejal:

»Prosíte Boga, da se živ vrnem,« bodreč jo s temi besedami k pogumu.

To je bilo vse, Mlada žena je kriknila... Baronica je prihitela iz sosednje sobe.

Na dvorišču je zaropotal voz in zdrdral po drevoredu.

Klara je omahnila, ne meneč se za baronico, na zofo in zarila glavo v blazine. Ničesar ni hotela več videti, ničesar slišati! V tej strašni uri, ki utegne spremeniti njeno življenje, je hotela biti sama s svojo boljo. V tej nemi žalosti je ostala nepremično nekaj minut.

Egiptovski predsednik vlade Rahas paša je na potu v Karlove Vane obiskal v Berlinu nekega znamenitega specialista. Na sliki ga vidimo s družino in s spremstvom

Poslednja slika Alcazarja iz Toleda, ki so ga Španci v bratomornih bojih popolnoma razdejali

Ko je pa Juve v svoji sobi še enkrat prebral brzojavko, se je zavedel, da ne gre že za konec, temveč šele za začetek...

Pogledal je na uro.
»Osem!« je polglasno dejal predse. »Ne bom več utegnil oditi na policijsko ravnanje, da bi vzel še kakšnega agenta s seboj. Nič ne del! Fandor je dovolj zame! Poslušam učenec svojega mojstra!«

Komaj se je v naglici preoblekel in si na hitro potolažil želodec, je že odšel iz hiše in se odpeljal s cestno železnico v Jardin des Plantes.

Tam je izstopil in jo mahnil proti Bercyu.

Že dve uri je čakal Juve v ogromnem labirintu pariških javnih skladišč. Postal je že nestopen.

Ko je minilo že pol ure čez določeni čas, je začelo Juva skrbeti. Kje neki Fandor tiči? Ali mu je mar kdo štrne zmešal? Kako si je mogel sploh nekaj tako neumnega izmisliti, da ga vabi semkaj v ta pretepa skladišče?...

Juva so morili vsi mogoči dvomi. Ali naposled brzojavke sploh ni Fandor oddal? Saj je dečko doslej vsa poročila naslovil na policijsko ravnanje! Kaj ga je le zmešalo, da mi je brzojavil na zasebni naslov?

Zdajci so Juva presenetili čudni glasovi. Zdelo se mu je, da je slišal živžive in precej nato ropot prevrnjenih sodov.

Komisar je pridržal dih. Zdelo se mu je, da je nekeje v daljavi opazil na velikih izložbenih šipah temne sence.

Ko se je po tistem splazil bliže, je zdajci odjeknil strel...

»Zdaj pa postaja resno,« je siknil skozi zobe in potegnil samokres. Senca je izginila, ropot je pa trajal dalje; s spremenjenim glasom je zaklical Juve:

»Kdo je tu?«
Odkesano in ukazujoče mu je odgovoril neznani glas:

»Stoj!«
Komisarju se je zdelo, da se plazi nekdo proti njemu. Tudi on je povzdignil glas in ukazal, naj neznane obstoji; v tistem trenutku sta že odjeknila dva strela. Juve je opazil odkod sta krogli prileteli.

»Kar streljajte je zamrmral Juve; »boš vsaj prej postreljal svoje naboje; potlej sem pa jaz na vrsti!«

In res je po šestem strelu postalo vse tiho in mirno. Juve se je previdno plazil med sodi proti postavi, ki jo je prej videl. Zdajci je zmagoslavno vzkliknil, zakaj pred njim je stal neznane!

V istem trenutku se je pa njegovo zmagoslavje spremenilo v brezmejno začudenje:

»Ti si, Fandor?« je začudeno vzkliknil.

»Človek božji, Juve, kaj je pa tebe sem prineslo?« je še z večjim začudenjem vprašal Fandor.

»Torej si name streljal? Zlodja, to je pa od sile!«

»Jaz?« je začudeno vprašal Fandor, »ti, ti si name streljal!«

Pri teh besedah je pomolil Juva svoj samokres, ki ni v njem manjkala nobena krogla.

Juva je molče ogledoval Fandorjevo orožje in pobesil glavo.

Casnikar je ponovil svoje vprašanje: »Kaj le ti tu stikaš, Juve?«

Ljubezenska tragedija Marione Clermontove

(Nadaljevanje s 6. strani).

bližnjih dneh z njo poročiti. »Prekrasno dekle ti je to, mamica, razumela bi me, če bi jo poznala.«

»Seznaniš sem se z njo,« je odgovorila gospa d'Armincurova — in Pierre je ostrmel.

»Kje... Ali je to mogoče?«

»Marion me je nekoč obiskala; priznala mi je vse.«

»Joj, kako srečen sem... Mamica, tak, povej mi no...«

Pierre je bil ves navdušen ob tej novici. Mati še do besede ni prišla, zakaj iz njega so kar vrela vprašanja.

Ker je pa mati bila nekam čudno tiha in tako strašno resna, celó žalostna, je Pierre zdajci ves v skrbeh vprašal:

»Kaj je, mati, povej mi vendar!«

Gospa d'Armincurova se je obotavljala in nežno pobožala sina po čelu:

»Pierre, zberi se! V življenju ni vse tako kakor bi človek želel...«

»Kaj se je zgodilo z Mariono? Reci mi, pripravi mi povej!«

Pierrovo razburjenje ni poznalo meja.

»Ubožček, dobri moj fant,« je zašepetala mati, »Marion je umrla. Jutri bo njen pogreb.«

Okoli Pierra se je svet pogreznil.

Zdelo se mu je, da pada z visokega stolpa v neskončno, neskončno globino.

Misli so se mu zapletle; dolgo je trajalo, preden se je spet toliko opomogel, da je lahko prislunil materinemu pripovedovanju:

»Dragi sinko,« je začela mati, »Marion je čakala meseca in meseca glasu od tebe. Tedaj so ji nenadejano sporočili, da si padel v bojih. Njena bol je bila brezmejna. Lepega dne me je vsa obupana obiskala in si olajšala sree. Zdelo se mi je, da bo zblaznela. Zatrjevala mi je, da zanjo življenje nima več nobene cene, toda ker se

Okoli Pierra se je svet pogreznil.

Zdelo se mu je, da pada z visokega stolpa v neskončno, neskončno globino.

Misli so se mu zapletle; dolgo je trajalo, preden se je spet toliko opomogel, da je lahko prislunil materinemu pripovedovanju:

»Dragi sinko,« je začela mati, »Marion je čakala meseca in meseca glasu od tebe. Tedaj so ji nenadejano sporočili, da si padel v bojih. Njena bol je bila brezmejna. Lepega dne me je vsa obupana obiskala in si olajšala sree. Zdelo se mi je, da bo zblaznela. Zatrjevala mi je, da zanjo življenje nima več nobene cene, toda ker se

Okoli Pierra se je svet pogreznil.

Zdelo se mu je, da pada z visokega stolpa v neskončno, neskončno globino.

Misli so se mu zapletle; dolgo je trajalo, preden se je spet toliko opomogel, da je lahko prislunil materinemu pripovedovanju:

»Dragi sinko,« je začela mati, »Marion je čakala meseca in meseca glasu od tebe. Tedaj so ji nenadejano sporočili, da si padel v bojih. Njena bol je bila brezmejna. Lepega dne me je vsa obupana obiskala in si olajšala sree. Zdelo se mi je, da bo zblaznela. Zatrjevala mi je, da zanjo življenje nima več nobene cene, toda ker se

Okoli Pierra se je svet pogreznil.

Zdelo se mu je, da pada z visokega stolpa v neskončno, neskončno globino.

Misli so se mu zapletle; dolgo je trajalo, preden se je spet toliko opomogel, da je lahko prislunil materinemu pripovedovanju:

»Dragi sinko,« je začela mati, »Marion je čakala meseca in meseca glasu od tebe. Tedaj so ji nenadejano sporočili, da si padel v bojih. Njena bol je bila brezmejna. Lepega dne me je vsa obupana obiskala in si olajšala sree. Zdelo se mi je, da bo zblaznela. Zatrjevala mi je, da zanjo življenje nima več nobene cene, toda ker se

Okoli Pierra se je svet pogreznil.

Zdelo se mu je, da pada z visokega stolpa v neskončno, neskončno globino.

Misli so se mu zapletle; dolgo je trajalo, preden se je spet toliko opomogel, da je lahko prislunil materinemu pripovedovanju:

»Dragi sinko,« je začela mati, »Marion je čakala meseca in meseca glasu od tebe. Tedaj so ji nenadejano sporočili, da si padel v bojih. Njena bol je bila brezmejna. Lepega dne me je vsa obupana obiskala in si olajšala sree. Zdelo se mi je, da bo zblaznela. Zatrjevala mi je, da zanjo življenje nima več nobene cene, toda ker se

Okoli Pierra se je svet pogreznil.

Zdelo se mu je, da pada z visokega stolpa v neskončno, neskončno globino.

Misli so se mu zapletle; dolgo je trajalo, preden se je spet toliko opomogel, da je lahko prislunil materinemu pripovedovanju:

»Dragi sinko,« je začela mati, »Marion je čakala meseca in meseca glasu od tebe. Tedaj so ji nenadejano sporočili, da si padel v bojih. Njena bol je bila brezmejna. Lepega dne me je vsa obupana obiskala in si olajšala sree. Zdelo se mi je, da bo zblaznela. Zatrjevala mi je, da zanjo življenje nima več nobene cene, toda ker se

Okoli Pierra se je svet pogreznil.

Zdelo se mu je, da pada z visokega stolpa v neskončno, neskončno globino.

Misli so se mu zapletle; dolgo je trajalo, preden se je spet toliko opomogel, da je lahko prislunil materinemu pripovedovanju:

»Dragi sinko,« je začela mati, »Marion je čakala meseca in meseca glasu od tebe. Tedaj so ji nenadejano sporočili, da si padel v bojih. Njena bol je bila brezmejna. Lepega dne me je vsa obupana obiskala in si olajšala sree. Zdelo se mi je, da bo zblaznela. Zatrjevala mi je, da zanjo življenje nima več nobene cene, toda ker se

Okoli Pierra se je svet pogreznil.

Zdelo se mu je, da pada z visokega stolpa v neskončno, neskončno globino.

Misli so se mu zapletle; dolgo je trajalo, preden se je spet toliko opomogel, da je lahko prislunil materinemu pripovedovanju:

»Dragi sinko,« je začela mati, »Marion je čakala meseca in meseca glasu od tebe. Tedaj so ji nenadejano sporočili, da si padel v bojih. Njena bol je bila brezmejna. Lepega dne me je vsa obupana obiskala in si olajšala sree. Zdelo se mi je, da bo zblaznela. Zatrjevala mi je, da zanjo življenje nima več nobene cene, toda ker se

Okoli Pierra se je svet pogreznil.

Zdelo se mu je, da pada z visokega stolpa v neskončno, neskončno globino.

Misli so se mu zapletle; dolgo je trajalo, preden se je spet toliko opomogel, da je lahko prislunil materinemu pripovedovanju:

»Dragi sinko,« je začela mati, »Marion je čakala meseca in meseca glasu od tebe. Tedaj so ji nenadejano sporočili, da si padel v bojih. Njena bol je bila brezmejna. Lepega dne me je vsa obupana obiskala in si olajšala sree. Zdelo se mi je, da bo zblaznela. Zatrjevala mi je, da zanjo življenje nima več nobene cene, toda ker se

Okoli Pierra se je svet pogreznil.

Zdelo se mu je, da pada z visokega stolpa v neskončno, neskončno globino.

Misli so se mu zapletle; dolgo je trajalo, preden se je spet toliko opomogel, da je lahko prislunil materinemu pripovedovanju:

»Dragi sinko,« je začela mati, »Marion je čakala meseca in meseca glasu od tebe. Tedaj so ji nenadejano sporočili, da si padel v bojih. Njena bol je bila brezmejna. Lepega dne me je vsa obupana obiskala in si olajšala sree. Zdelo se mi je, da bo zblaznela. Zatrjevala mi je, da zanjo življenje nima več nobene cene, toda ker se

Okoli Pierra se je svet pogreznil.

Zdelo se mu je, da pada z visokega stolpa v neskončno, neskončno globino.

Misli so se mu zapletle; dolgo je trajalo, preden se je spet toliko opomogel, da je lahko prislunil materinemu pripovedovanju:

»Dragi sinko,« je začela mati, »Marion je čakala meseca in meseca glasu od tebe. Tedaj so ji nenadejano sporočili, da si padel v bojih. Njena bol je bila brezmejna. Lepega dne me je vsa obupana obiskala in si olajšala sree. Zdelo se mi je, da bo zblaznela. Zatrjevala mi je, da zanjo življenje nima več nobene cene, toda ker se

Okoli Pierra se je svet pogreznil.

Zdelo se mu je, da pada z visokega stolpa v neskončno, neskončno globino.

Misli so se mu zapletle; dolgo je trajalo, preden se je spet toliko opomogel, da je lahko prislunil materinemu pripovedovanju:

»Dragi sinko,« je začela mati, »Marion je čakala meseca in meseca glasu od tebe. Tedaj so ji nenadejano sporočili, da si padel v bojih. Njena bol je bila brezmejna. Lepega dne me je vsa obupana obiskala in si olajšala sree. Zdelo se mi je, da bo zblaznela. Zatrjevala mi je, da zanjo življenje nima več nobene cene, toda ker se

Okoli Pierra se je svet pogreznil.

Zdelo se mu je, da pada z visokega stolpa v neskončno, neskončno globino.

Misli so se mu zapletle; dolgo je trajalo, preden se je spet toliko opomogel, da je lahko prislunil materinemu pripovedovanju:

»Dragi sinko,« je začela mati, »Marion je čakala meseca in meseca glasu od tebe. Tedaj so ji nenadejano sporočili, da si padel v bojih. Njena bol je bila brezmejna. Lepega dne me je vsa obupana obiskala in si olajšala sree. Zdelo se mi je, da bo zblaznela. Zatrjevala mi je, da zanjo življenje nima več nobene cene, toda ker se

Okoli Pierra se je svet pogreznil.

Zdelo se mu je, da pada z visokega stolpa v neskončno, neskončno globino.

Misli so se mu zapletle; dolgo je trajalo, preden se je spet toliko opomogel, da je lahko prislunil materinemu pripovedovanju:

»Dragi sinko,« je začela mati, »Marion je čakala meseca in meseca glasu od tebe. Tedaj so ji nenadejano sporočili, da si padel v bojih. Njena bol je bila brezmejna. Lepega dne me je vsa obupana obiskala in si olajšala sree. Zdelo se mi je, da bo zblaznela. Zatrjevala mi je, da zanjo življenje nima več nobene cene, toda ker se

Okoli Pierra se je svet pogreznil.

Zdelo se mu je, da pada z visokega stolpa v neskončno, neskončno globino.

Misli so se mu zapletle; dolgo je trajalo, preden se je spet toliko opomogel, da je lahko prislunil materinemu pripovedovanju:

»Dragi sinko,« je začela mati, »Marion je čakala meseca in meseca glasu od tebe. Tedaj so ji nenadejano sporočili, da si padel v bojih. Njena bol je bila brezmejna. Lepega dne me je vsa obupana obiskala in si olajšala sree. Zdelo se mi je, da bo zblaznela. Zatrjevala mi je, da zanjo življenje nima več nobene cene, toda ker se

Okoli Pierra se je svet pogreznil.

Zdelo se mu je, da pada z visokega stolpa v neskončno, neskončno globino.

Misli so se mu zapletle; dolgo je trajalo, preden se je spet toliko opomogel, da je lahko prislunil materinemu pripovedovanju:

»Dragi sinko,« je začela mati, »Marion je čakala meseca in meseca glasu od tebe. Tedaj so ji nenadejano sporočili, da si padel v bojih. Njena bol je bila brezmejna. Lepega dne me je vsa obupana obiskala in si olajšala sree. Zdelo se mi je, da bo zblaznela. Zatrjevala mi je, da zanjo življenje nima več nobene cene, toda ker se

Okoli Pierra se je svet pogreznil.

Zdelo se mu je, da pada z visokega stolpa v neskončno, neskončno globino.

Misli so se mu zapletle; dolgo je trajalo, preden se je spet toliko opomogel, da je lahko prislunil materinemu pripovedovanju:

»Dragi sinko,« je začela mati, »Marion je čakala meseca in meseca glasu od tebe. Tedaj so ji nenadejano sporočili, da si padel v bojih. Njena bol je bila brezmejna. Lepega dne me je vsa obupana obiskala in si olajšala sree. Zdelo se mi je, da bo zblaznela. Zatrjevala mi je, da zanjo življenje nima več nobene cene, toda ker se

Okoli Pierra se je svet pogreznil.

Zdelo se mu je, da pada z visokega stolpa v neskončno, neskončno globino.

Misli so se mu zapletle; dolgo je trajalo, preden se je spet toliko opomogel, da je lahko prislunil materinemu pripovedovanju:

»Dragi sinko,« je začela mati, »Marion je čakala meseca in meseca glasu od tebe. Tedaj so ji nenadejano sporočili, da si padel v bojih. Njena bol je bila brezmejna. Lepega dne me je vsa obupana obiskala in si olajšala sree. Zdelo se mi je, da bo zblaznela. Zatrjevala mi je, da zanjo življenje nima več nobene cene, toda ker se

Okoli Pierra se je svet pogreznil.

Zdelo se mu je, da pada z visokega stolpa v neskončno, neskončno globino.

Misli so se mu zapletle; dolgo je trajalo, preden se je spet toliko opomogel, da je lahko prislunil materinemu pripovedovanju:

»Dragi sinko,« je začela mati, »Marion je čakala meseca in meseca glasu od tebe. Tedaj so ji nenadejano sporočili, da si padel v bojih. Njena bol je bila brezmejna. Lepega dne me je vsa obupana obiskala in si olajšala sree. Zdelo se mi je, da bo zblaznela. Zatrjevala mi je, da zanjo življenje nima več nobene cene, toda ker se

Okoli Pierra se je svet pogreznil.

Zdelo se mu je, da pada z visokega stolpa v neskončno, neskončno globino.

boji za starega očeta, mu noče prizadejati preveč bolesti. Dejala je, da sama ne ve, kaj bi storila. Ali naj se zateče v samostan, ali naj se pa poroči s komer koli, samo da očetu izpolni željo... Sinko moj, rečem ti, deklica je bila tako potrta in tako brezmejno žalostna, da se mi je srce trgalo.

Radio Ljubljana

od 4.—11. oktobra 1936

NEDELJA, 4. OKTOBRA

8.00: Za kratek čas in za Vas! (plošče) ■ 8.30: Telovadba (15 minut za ženske, 15 minut za moške, vodi gosp. prof. Marjan Dobovšek) ■ 9.00: Čas, poročila, spored ■ 9.15: Prenos cerkvene glasbe iz trnovske cerkve ■ 9.45: Verski govor ■ 10.00: Prenos spominskega koncerta Antonu Dvořaku iz Brna ■ 10.50: Gozdne slike (plošče) ■ 11.00: Otroška ura: Ljubimo živali! (g. dr. I. Tomšič) ■ 11.30: Prenos otvoritve razstave Mihe Maleša ■ 12.00: Suite (koncert Radijskega orkestra) ■ 13.00: Čas, spored, poročila ■ 13.20: Kar želite — to dobite (plošče po željah) ■ 17.00: Kmetijska ura: Prva pomoč živini (g. Alojzij Rigler) ■ 17.20: Koncert tamburaškega orkestra ■ 19.00: Čas, vreme, poročila, spored, obvestila ■ 19.30: Nac. ura ■ 19.50: Slovenska ura ■ 20.30: Večer opernih spevov: Sodelujejo: g. Stjepan Marčec (samospevi), g. prof. M. Lipovšek (klav. spremlj.) in radijski orkester ■ 22.00: Čas, vreme, poročila, spored ■ 22.20: Moderna plesna glasba (plošče).

PONEDELJEK, 5. OKTOBRA

12.00: Uvertura (plošče) ■ 12.45: Vreme, poročila ■ 13.00: Čas, spored, obvestila ■ 13.15: Napitnice in zdravice (plošče) ■ 14.00: Vreme, borza ■ 18.00: Zdravstvena ura: Jesenske nevarnosti (g. dr. Ivo Pirc) ■ 18.20: Dunaj v glasbi (plošče) ■ 18.40: Kulturna kronika: Deveti mednarodni kongres za gledališče, radio in film (poročila g. prof. Niko Kuret) ■ 19.00: Čas, vreme, poročila, spored, obvestila ■ 19.30: Nac. ura ■ 19.50: Zanimivosti ■ 20.00: Večer jugoslov. pesmi, Sodelujejo: Pevski zbor »Cankar«

in Radijski orkester ■ 21.15: Koncert ruske glasbe (Radijski orkester) ■ 22.00: Čas, vreme, poročila, spored ■ 22.20: Koncert na kromatični harmoniki, igra g. Rudolf Piliš (Konec ob 23. uri).

TOREK, 6. OKTOBRA

11.00: Solška ura ■ 12.00: Balalajke igrajo (plošče) ■ 12.45: Vreme, poročila ■ 13.00: Čas, spored, obvestila ■ 13.15: Koncert radijskega orkestra ■ 14.00: Vreme, borza ■ 18.00: Koncert Radijskega orkestra ■ 18.40: Vzganjanje in okolica (g. dr. Stanko Gogača) ■ 19.00: Čas, vreme, poročila, spored, obvestila ■ 19.30: Nac. ura ■ 19.50: Zabavni kotiček: Foxi-mukilon-novosti ■ 20.00: Elbin Kristan: Samosvoj — drama v petih dejanjih ■ 21.00: Lahka glasba (Radijski orkester) ■ 22.00: Čas, vreme, poročila, spored ■ 22.20: Berlioz: Slavki iz fantastične sinfonije (Konec ob 23. uri)

SREDA, 7. OKTOBRA

12.00: Naša pesem, naša glasba (plošče) ■ 12.45: Vreme, poročila ■ 13.00: Čas, spored, obvestila ■ 13.15: Vse mogoče, kar kdo hoče (plošče po željah) ■ 14.00: Vreme, borza ■ 18.00: Mladinski ura: Razvoj prometa in prometnih sredstev v Egiptu od najstarejših časov do naših dni (g. dr. Valter Bohinec) ■ 18.20: Lutke iz gomoljev (g. prof. Niko Kuret) ■ 18.40: Delavska ura: Gibanje tekstilne industrije v Sloveniji (g. Filip Uratnik) ■ 19.00: Čas, vreme, poročila, spored, obvestila ■ 19.30: Nac. ura ■ 19.50: Uvod v opero ■ 20.00: Prenos R. Savinove opere »Matija Gubec« iz Narodnega gledališča v Ljubljani — v I. odmoru: Glasbeno predavanje (g. V. Ukmar), v II. odmoru: Čas, vreme, poročila, spored (Konec ob 23. uri)

ČETRTEK, 8. OKTOBRA

12.00: Reproduc. orkestralni koncert ■ 12.45: Vreme, poročila ■ 13.00: Čas, spored, obvestila ■ 13.15: Beethoven (plošče) ■ 14.00: Vreme, borza ■ 18.00: Jugoslovanska orkestralna glasba (Radijski orkester) ■ 18.40: Slovensčina za Slovence (g. dr. Rudolf Kolarič) ■ 19.00: Čas, vreme, poročila, spored, obvestila ■ 19.30: Nac. ura ■ 19.50: Šahovski kotiček ■ 20.00: Prenos koncertnega večera iz Beograda ■ 22.00: Čas, poročila, spored ■ 22.20: Dies irae iz Verdijevega Requiem — plošče (Konec ob 23. uri)

Radio modeli letošnje sezije so senzacija tako v kvaliteti, kakor v ceni in ugodnih pogojih

Ormig Minerva so aparati za Vas!
Obrnite se na trdiko

Ljubljana
Dalmatinova ul. 13

Tel. 33-63

MALI OGLASI

Mali oglasi socialnega značaja računamo po 25 par za besedo, trgovske in podobne pa po 50 par za besedo. Preklci in trgovsko-obrtniški oglasi, ki nimajo prodajnega značaja, stanejo po 1 Din za besedo. — Za vsak mali oglas je treba še posebej plačati davek v znesku 1'50 Din. Kdor želi odgovor, dostavo po pošti ali če ima oglas šifro, mora doplačati še 3 Din. — Mali oglasi se plačajo vedno vnaprej, in sicer po poštini nakaznici, po poštini položnici na ček, račun »Družinski tednik« uprava, Ljubljana 15.393, ali pa v znanih obnemem z naročilom.

Informacije

Vsaka beseda 1 Din, davek 1'50 Din.